

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

33. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

21. SRPNA 2022

Z obsahu:

**Job - zkouška víry
a požehnané očekávání**
Katecheze papeže
Františka při generální
audienci na náměstí
Sv. Petra v Římě
18. května 2022
- strana 2 -

**Blahoslavený
Bernard z Offidy**
Libor Rösner
- strana 4 -

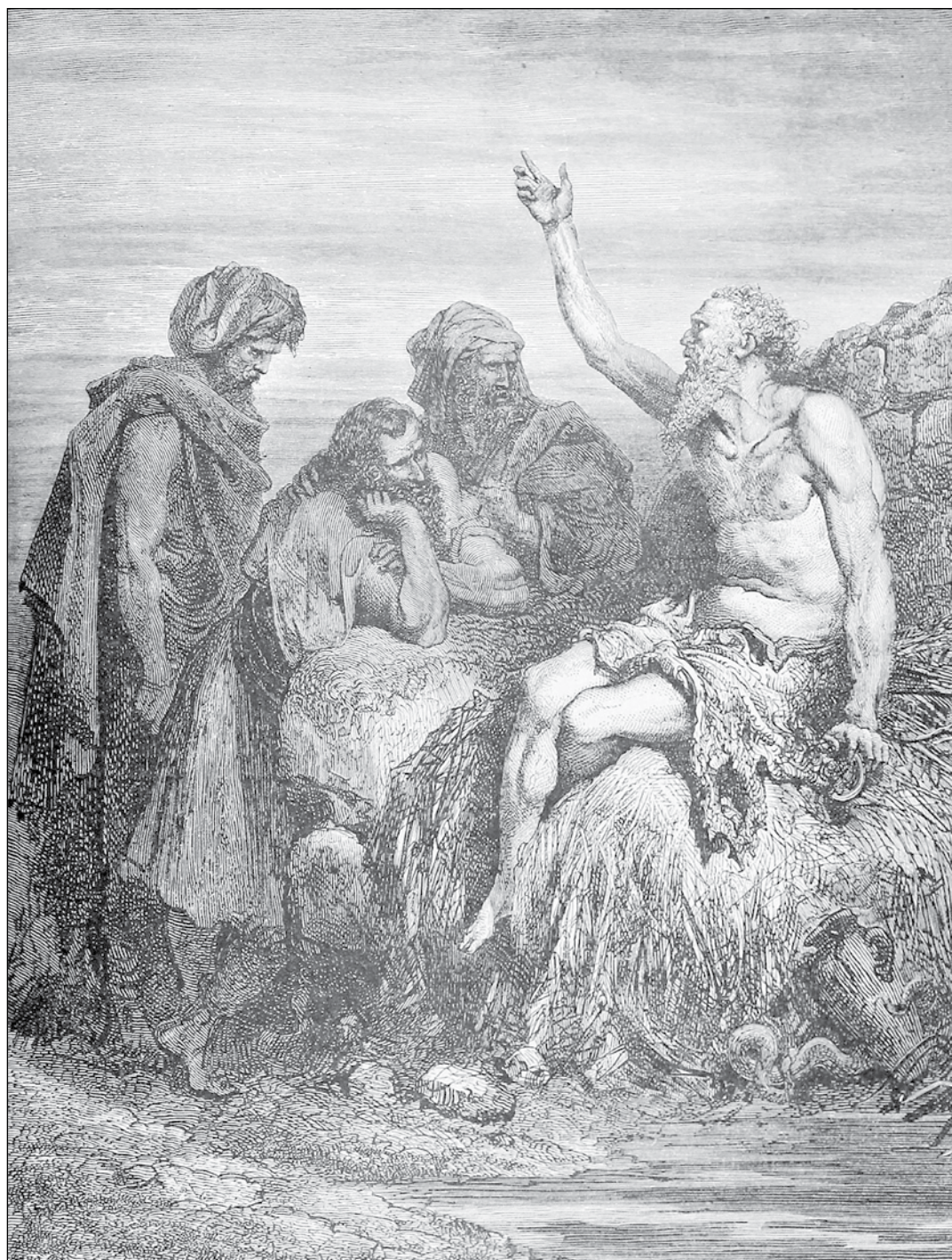
**Napišu Ti o zázraku,
který se zde udál**
- strana 5 -

**Mystička z Turína - sestra
Konsolata Betrone**
Maria Zboralská
- strana 6 -

„Já jsem jenom dobrý!“
Maria Zboralská
- strana 8 -

**O důvěře v Boží
Prozřetelnost**
Z dopisů sv. Františka
Saleského sv. Janě
Františce de Chantal
- strana 11 -

Nebe nad močály (7)
Četba na pokračování
- strana 12 -

Paul Gustave Doré (1832-1883): Job a jeho přátelé

Job - zkouška víry a požehnané očekávání

Katecheze papeže Františka při generální audienci na náměstí Sv. Petra v Římě 18. května 2022

Tu odpověděl Job Hospodinovi a řekl: „Vím, že zmůžeš všechno, že ti není nemožný žádný záměr. Kdo by mohl neznalostí zatemňovat prozřetelnost? Přesto jsem mluvil o věcech, jimž nerozumím, vyšších než já, které nemohu chápat. Prosim, poslouchej, já budu mluvit, zeptám se tě, ty mi odpověz! Zvěděl jsem o tobě jen podle doslechu, ale nyní tě zří moje oči. Proto odvolávám a projevuji lítost v popelu a v prachu.“ A Hospodin požehnal Jobovi nakonec víc než dříve, neboť měl čtrnáct tisíc kusů bravu, šest tisíc velbloudů, tisíc párů skotu a tisíc oslic. Potom žil Job ještě sto čtyřicet let a viděl své děti a vnuky, čtyři pokolení. (Job 42,1-6.12.16)

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Biblický úryvek, který jsme vyslechli, uzavírá

knihu Job, jež patří k vrcholům světové literatury. Na naší pouti katechezemi o stáří

potkáváme Joba jako svědka víry, který se nespokojí s „karikaturou“ Boha, ale protestuje proti zlu, dokud mu Bůh neodpoví a neodhalí před ním svou tvář. Bůh nakonec odpovídá, a to – jako vždy – překvapivě: ukazuje Jobovi svou slávu, aniž by ho rozdrtil. Naopak, zjevuje se před ním ve výsostné laskavosti tak, jak to činí stále. Stránky této knihy je třeba dobře pročítat,

Pokračování na str. 10

Editorial

Pán Bůh zná naše skutky a myšlenky – čteme v úvodu dnešního prvního čtení z knihy proroka Izaiáše. To je jedna z nejčastějších skutečností, o níž slycháváme ve vztahu člověka a Pána Boha. Snad ještě oblíbenější je stručné vyjádření: „Pán Bůh tě vidí.“ Pro mnohé to zní velmi nepřívětivě, protože si pod tím představují jedině: Bůh mě vidí a potrestá mě. To sice bývá také pravda, ale rozhodně tento negativní, velice zúžený pohled není prioritní a už vůbec není pravým obrazem milosrdného a spravedlivého Trojjediného Boha. On netouží člověka potrestat a zavrhnout – vždyť o Boží lásce a jeho milosrdenství ke všemu stvoření, a zvláště pak k lidem, můžeme sepsat nekonečné svazky. Avšak zhrěši-li někdo, pak se sám vystavuje trestu, neboť vedle špatnosti v tomto světě narušil láskyplný vztah s tím, kdo ho dokonale miluje a kdo si zaslouží, aby byl ctěn všemi myšlenkami, slovy i skutky. Čili nikoliv vůle Boží, ale vůle člověka poddávající se ďáblovým svodům zapřičiňuje spravedlivý trest, o němž si mnozí myslí, že je Bohem chtěný, ačkoliv jeho láska vyjádřená Ježíšovým křížem svědčí o opaku.

Tak můžeme rozjímat rovněž nad zjeveními Pána Ježíše italské mystičky, kapucínské sestře, služebnici Boží Konsolatě Betrone (str. 6–9), v nichž se zcela zřejmě zrcadlí Spasitelova bolest nad bídou lidských duší, které žijí v těžkých hříších, a těch, které odmítají jeho odpuštění. Přitom by stačilo, kdyby tyto duše litovaly svých provinění a vrátily se k Pá-

nu cestou lásky. Může snad někdo podezřívát taktó milujícího Boha z toho, že by on chtěl, aby byl jediná lidská duše byla odsouzena k věčné záhubě?

A to je otázka, která znepokojuje srdce člověka od nepaměti, přesněji od vyhnání z ráje: Co bude po smrti? Dostanu se i já do nebeského království? Lidstvo ušlo obrovský kus své pozemské cesty, a i když by se dalo předpokládat, že bude správně chápat Boží slovo a jeho příslib spásy, ukazuje se, že i dnes je nespočet těch, kdo jsou ve svých představách pomýleni. Vždyť stále se objevují ti, kdo si myslí, že do nebeského království vstoupí jen nějací vyvolení, kteří to mají jistě již předem, a že na ty ostatní se nedostane – a prý proč by tedy měli být dobří, když je to stejně jedno! Pán Ježíš v dnešním evangeliu však říká jasně, že dveře nebeského království jsou otevřené všem, ale je mnoho těch, kteří jimi neprojdou. Nikoliv však proto, že by v nebi nebylo dost místa pro každého, ale proto, že každý sám si volí cestu životem a spěje po ní k věčnosti. (str. 3) Zvoli-li definitivně špatnou cestu, do nebeského království se nedostane a sám tak spěje k záhubě.

Pro toho, kdo opravdu miluje Pána, jsou slova o tom, že ho Bůh vidí, milým pohlažením na duši, neboť blízkost toho, kdo mě má rád – a já jeho (kéž by!), je přece důvodem k radosti, a nikoliv

k obavám, že mě bude trestat. Nebudu-li se svým počínáním stavět proti milujícímu Bohu, pak mohu očekávat spíše projevy jeho lásky než kárající, vychovávající ruku. Abychom takového stavu dosáhli, musíme vést těžký boj s ďáblem: „Svatí jsou v nebi, protože bojovali“ – pochopila sestra Konsolata. Naštěstí v tomto boji, jak víme, nejsme sami. Především je zde posvěcující a pomáhající Boží milost (zvláště ve svátostech), potom mocná ochrana a pomoc Panny Marie a našeho anděla strážného, jakož i všech svatých. Horlivost v modlitbě pak způsobuje, že námi opěťovaná jejich láska k nám bude z nás vyzařovat ve všem, co konáme, podobně jako u bl. Bernarda z Offidy, o jehož Boží Prozřetelnosti prodchnutém pokorném životě můžeme číst o pár stránek dále. (str. 4–5)

Víra v Boží Prozřetelnost tvoří základ našeho důvěrného vztahu s Pánem, o čemž svědčí právě svatí. Nechat působit Trojjediného Boha ve svém životě s úplnou důvěrou v jeho Prozřetelnost je cestou vedoucí ke spáse. (str. 11) A tak jako na nás záleží, zda svoláme na sebe trest Boží, tak i na nás závisí přijetí působení Boží Prozřetelnosti v našich životech. Bůh vidí do našich srdcí a chce je obdarit svojí láskou – mějme to na paměti, snažme se mít svá srdce pro ni otevřená a na sebeděně nápadně obdarování odpovídejme vděčností, oživeným úsilím! Panna Maria nám pomáhá.

Daniel Dehner

Pán Ježíš se svou družinou jde od vesnice k vesnici, ale jeho cesta má jasný cíl: směřuje do Jeruzaléma, aby tam dovršil své svaté poslání. Cestou hovoří o nebeském království, které svou smrtí zpřístupní všem lidem, a poučuje všechny o jeho podmínkách. Někdo ze zástupu se ho ptá, kolik bude těch, kteří budou spaseni. Je to zvědavost, která svědčí o nepochopení. Jestliže někdo zůstane přede dveřmi, nebude to proto, že se už nevešel do nějaké předem stanovené kvóty, ale proto, že sám nezvolil tu správnou cestu a přišel pozdě.

Pán proto na zvědavou otázku neodpovídá přímo, ale vyslovuje vážné varování a upozorňuje všechny, že cesta k věčné spáse není nějakou pohodlnou a nenáročnou procházkou. Jestliže těch, kteří dojdou spásy, bude málo, bude to proto, že většina dala přednost *prostorné bráně a široké cestě, která vede k záhubě*⁽¹⁾.

Pán však přitom upozorňuje na jednu zvláštní a nebezpečnou okolnost této široké cesty. Sklon ke svévolné pohodlnosti není příznačný jen pro ty, kteří nechtějí znát Pána, ale ohrožuje také ty, kteří jsou sice v jeho společnosti, ale nechtějí slyšet a osvojit si opravdový smysl jeho slov. Spoléhají na své ničím nezasloužené postavení a rádi by si i v duchovním životě zavedli něco na způsob pozemského blahobytu. Na tomto světě už vyrostlo mnoho lidsky pohodlných a širokých cest, ale k úzké bráně Ježíšova království povede vždy jen *úzká cesta*, která nenabízí mnoho pohodlí.

Podrob se proto *přísné Boží výchově*, která ti zajistí příslušnost k Božím dětem. Bez nezbytné *kázně* nemůžeš patřit mezi ně a zůstáváš pro Pána *cizí*. Nebeský Otec nás vychovává s pečlivostí, které se ani nejlepší pozemský otec nevyrovná. Nemysli si proto, že ti postačí, aby ses pohyboval v privilegované blízkosti Božího Syna, a bez problémů budeš uveden dovnitř. Vždyť i ti, kteří přímo s ním *jedí a piji*, kteří jsou s ním, když hlásá Boží slovo, mohou nakonec uslyšet neúprosné rozhodnutí: *Neznám vás*.

Ty, kteří jsou jeho, neurčuje Pán podle spatření, ale podle toho, že jeho *výchovu neberou na lehkou váhu*, ale horlivě zachovávají jeho slovo: *berou na sebe jeho kříž*⁽²⁾ a jdou věrně za ním. Nic ti nepomůže, že ses narodil v křesťanské zemi, ve

Těsný vchod

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Mnozí se budou snažit vejít, ale nebudou moci.

věřící rodině, že se hlásíš k tomu či onomu hnutí nebo významnému společenství, že zastáváš posvátný úřad. Nestačí, že ses přizpůsobil tomu, jak si zvykli chovat se ostatní. Zpohodlnělé, okleštěné a zautomatizované křesťanství tě nepřivede k tomu jedinému *těsnému vchodu*, kterým se vstupuje na Ježíšovu hostinu. Podlehneš-li sebeuspokojení z nenáročného a všemu obtížnému se vyhýbajícího duchovního života, můžeš se ke svému překvapení ocitnout venku před zavřenými dveřmi.

Po slovech, která dnes slyšíš z Ježíšových úst, si nesmíš ani v nejmenším dovolit pochybovat o místu věčného ztracení. Jestliže ti někdo namlouvá, že takové místo neexistuje nebo že je prázdné, můžeš ho započítat mezi *falešné proroky*⁽³⁾, kteří dají více na lidská přání než na Ježíšova slova, která vážně a pravdivě varují, že je *mnoho těch, kteří jdou do záhuby*.

Kdybys dal na falešné proroky, znamenalo by to, že Ježíšova slova pokládáš za výmysly nebo prázdné hrozby. Smutná skutečnost, že je mnoho těch, kteří odmítají využít jeho nabídky a jeho milosrdenství, a čeká je tedy věčné zavržení, vůbec neznamená, že Bůh je bezcitný a krutý. Bůh totiž nikomu nechce vnutit svou lásku a dobrotu, ale nabízí ji každému, kdo je ochoten ji v pokoře přijmout. Dlouho se slitovává právě proto, že jednoho dne se úzká branka definitivně uzavře. Nepřestávej proto prosit, aby to nepostihlo tebe a tvé drahé. *Jeho milosrdenství nad námi mocně vládne, Hospodinova věrnost trvá na věky*.⁽⁴⁾ Ovšem ti, kteří pobývají v jeho blízkosti, ale nedbají na jeho věrnost a lehkomyslně si zahrávají s nepravostí, ti se nesmí divit, když Pán zaplní svou svatební síň zcela jinými hosty, kteří přicházejí zdaleka *od východu i západu, od severu i jihu*.

Všude tam, kde je málo těch, kteří vyhledávají *úzkou bránu*, je také málo těch, kteří mohou uslyšet Pánovo volání. Nedostatek povolání k zasvěcenému životu usvědčuje tradiční křesťanské země, že již

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 66,18-21

Toto praví Hospodin: „Znám jejich skutky a jejich myšlenky. Přijdu, abych shromáždil všechny národy a jazyky. Přijdou a uzří mou slávu. Udělám na nich znamení a pošlu některé z těch, kdo se zachrání, k národům Taršíše, Putu, Ludu, Mešechu, Rošu, Tubalu, Javanu, k dalším ostrovům, které o mně neslyšely mluvit a neviděly mou slávu. Budou hlásat národům mou slávu. Přivedou všechny vaše bratry ze všech národů jako dar Hospodinu na koních, na vozech, na nosítkách, na mezcích a na velbloudech na mou svatou horu do Jeruzaléma - praví Hospodin - jako když synové Izraele přinášejí v čistých nádobách dary do Hospodinova domu. A také z nich si vezmu kněze a levity“ - praví Hospodin.

2. čtení - Žid 12,5-7.11-13

Bratři! Pustili jste z hlavy, že Bůh vás povzbuzuje jako své syny: „Když tě Pán vychovává, můj synu, neber to na lehkou váhu, ani neklesej na mysl, když tě kárá. Pán totiž trestá toho, koho má rád, a šlehá každého, koho uznává za svého syna.“ V té kázni vytrvejte! Bůh s vámi jedná jako se svými dětmi. Vždyť kterého syna otec nekárá? Pokud ovšem taková přísná výchova trvá, nezdá se radostná, nýbrž bolestná, ale potom to nese těm, kdo tou školou prošli, ovoce míru, totiž spravedlnost. Posilněte proto ochablé ruce a klesající kolena. Připravte pro své kroky přímé stezky, aby se chromý úd nevymkl, ale spíše uzdravil.

Dokončení na str. 10

dlouho nekráčeji po správné cestě. Místo malátných katolíků, kteří zabředli do své pohodlnosti a blahobytu, zaujmou dokonce jiní. I když zatím *neslyšeli o něm mluvit a neviděli jeho slávu*, nakonec si ho zamilují a budou to oni, kdo *přinesou v čistých nádobách své dary do Pánova domu a Pán si z nich vezme kněze a levity. A jsou poslední, kteří budou první, a jsou první, kteří budou poslední*.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Mt 7,13; ⁽²⁾ srov. Mk 8,34;

⁽³⁾ srov. Mt 7,15; ⁽⁴⁾ Ž 117,2.

Blahoslavený Bernard z Offidy

Tento kapucín byl vzorem poslušnosti, pokory a dobroty, vzorem zbožnosti a moudrosti. Přestože neuměl číst ani psát, četl více než zdárně Boží vůli v příkazech představených a psal řádky svého života rovně, přehledně a s minimem chyb. Dožil se téměř devadesátky a patří k nejstarším kapucínským světcům, ba i k nejstarším světcům vůbec.

Dříve než ho svět poznal jako bl. Bernarda z Offidy v Itálii, znali jej jeho nejbližší jako Dominika Peroniho. Tak se původně jmenoval, když coby třetí z osmi dětí vyrůstal v rodném Villa d'Appignano, ležícím nedaleko Offidy, kde přišel 7. listopadu 1604 na svět.

V rolnické rodině Peroniů měl za úkol pást ovce a jako řada jiných světců se i on při jejich pasení oddával modlitbě a předávání své nadšené dětské víry svým vrstevníkům. V tomto zbožném konání pokračoval i s přibývajícím věkem, kdy dostával za úkol namáhavější zemědělské práce, jako kupříkladu orání.

Nikdy nechodil do školy. Kde mu chybělo vzdělání, tam je nahrazoval stále více vzrůstající vírou a láskou i vhladem do skutečností, jenž se v žádné škole nedá naučit. K duchovnímu rozvoji Dominika Peroniho vydatně přispívali – vědomě i bezděky – kapucíni, kteří od roku 1614 sídlili v Offidě a kteří pro mladého vyznavače představovali ve své skromnosti a pokoře životní vzory.

Hýčkal v sobě touhu stát se jedním z nich. Neudělal ovšem rázný krok ze dne na den jako jiní světcí, ale nechával v sobě tuto touhu dojít k celkovému uzrání, až mohl její plod někdy ve svých 22 letech konečně utrhnout a nabídnout Bohu.

Počínaje 15. únorem 1626 vykročil na cestu kapucínského mnicha a po noviciátu v Camerinu složil časné sliby a přijal řeholní jméno Bernard z Lama (topograficky přesnější označení než známější Offida).

Po slibech putoval do kláštera ve Fermu, kde mu byly svěřeny pomocné práce v kuchyni a ošetřování nemocných spolubratrů. Dvě dlouhá desetiletí takto ve fermském klášteře poctivě a nezištně sloužil, stranou zraků tohoto světa, nikoliv však zraků Božích. Poté prošel několika dalšími konventy, v nichž vynikal svou

pokorou, neučenou moudrostí a pracovitostí, kterou si s sebou přinesl z domova, stejně jako ocelové svaly, jež jsou při různých těžkých pracích v klášteře vždy neocenitelné.

V roce 1650 se Bernard vrátil tam, kde jeho klášterní život de facto začal – do Offidy. Vyjma několika měsíců v klášteře v Ascoli zde už zůstal až do konce svých pozemských dní – celých 44 let. Stále jen jakožto laický bratr, nikoliv kněz, v poslušnosti a zbožnosti však mnohým z kněží více než vzorem; laický bratr pověřovaný všemožnými úkoly, na jejichž splnění se mohli představení bezpečně spolehnout. Laický bratr, jenž měl kněze v takové úctě, že věřícím říkával, že by měli líbat zemi, po níž služebníci oltáře chodí.

Každou volnou chvíli věnoval Bernard důvěrným rozhovorům se svým Pánem. Způsob, jakým se modlil, to, co z něj při modlitbě vyzařovalo, nechávaly málokoho netečným. „*Na modlitbách trávil většinu dne i noci a byl tak horlivý, že při modlitbě cítil, jak z něj i navenek sálá ona láska Boží, která mu hořela v hrudi, takže dělal pohyby podobné těm, jaké člověk dělá v největším žáru horečky či v nejpál-*

Blahoslavený Bernard z Offidy

čivějším letním vedru,“ vzpomínal jeden z Bernardových spolubratrů. Dlužno podotknout, že sám Bernard o těchto vnějších projevech neměl zdání, vznikaly mimovolně, spontánně.

Již jen pohled na něj, blížícího se s očima pokorně sklopenýma k zemi a s růženecem mezi prsty, ponoukal lidi k modlitbě. Když se modlil, vše kolem něj jako by přestalo existovat – nevnímal ani hluk, ani dotěrný hmyz, jenž ho obtěžoval. Bernard si však byl moc dobře vědom lidské slabosti a roztěkanosti, neschopnosti plně se soustředit v tichu, natož v obklopení všemi možnými zvuky, pachy či jevy. Proto věřícím doporučoval, aby se při modlitbě nacházeli co nejbližší oltáře, kde nebudou tolik rušeni hlukem zvenčí i přicházejícími lidmi, jak to reálně hrozí v zadních prostorách chrámu.

K věřícím chodíval Bernard hodně často, a to nejen pro almužnu. Kladl jim na srdce, aby se drželi Boha a milovali ho, což z jeho úst nikdy neznelo jako prázdňivé poučky, ale jako životaplňné moudro vycházející z milujícího srdce – milujícího Boha a lidi. Pro chudáky pěstoval v klášterní zahradě zeleninu. Když sloužil coby fortnýř, podaroval každého, kdo přišel do kláštera s prosíkem. Jeho péče o nemocné nabyla takového rázu, že se dobrovolně uzavřel na ošetřovně a nechal se tak zprostit jiných povinností, aby jim mohl být k dispozici 24 hodin denně. Pacienti pak ve svém utrpení měli skutečně větší útěchu v tom, že je ošetřuje právě bratr Bernard, jehož laskavost a jemnost byly všude známé. Když už mu v pokročilém věku síly ochably natolik, že jim posloužit přes všechnu snahu nedokázal, alespoň u nich seděl a modlil se s nimi či za ně. Pod jeho rukama dokonce docházelo k zázračným uzdravením, ba stalo se několikrát, že přivedl mrtvé k životu.

Nejednou se mu podařilo navrátit bloudící jedince k Pánu, nejednou se mu podařilo zažehnat doutnající či už vypuknuvší spor znesvářených nepřátel. Není divu, že byl lidmi vyhledáván, a to nejen těmi prostými, nevzdělanými, ale i vzdělanci, aristokraty a váženými preláty, jež dokázal dobře nasměrovat a udivovat svými teologickými hloubkami, k nimž jakožto analfabet četbou nemohl nikdy dojít. O to autentičtější Bernardovy rady byly, o to jasnozřivější a trefnější.

Napíšu Ti o zázraku, který se zde udál

Úryvky z neobyčejného dopisu napsaného v srpnu roku 1920 jedním z polských vojáků, kteří se podíleli na bitvě polsko-bolševické, o níž jsme mohli číst v minulém čísle Světla.

Józef P. své snoubence Stanisławě Jan-kowské:

Milovaná Stašenko!

Tolik práce jsme měli s těmi bolševiky! Hnali jsme je ve dne v noci. Dostal jsem menší zásah a velitel rozkázal, aby mě odvezli do nemocnice, protože jsme kousek od Varšavy. Napíšu Ti o zázraku, který se tady stal.

Ve všech novinách se teď píše, že bolševici Varšavu nedobyli, poněvadž naši generálové tak dobře vedli vojsko, že rudí museli prohrát. A zatím lidé vyprávějí, že k ránu 15. srpna se Matka Boží ukázala na nebi bolševikům a pěkně je prohnala! V nemocnici, ve Varšavě, jsem mluvil se dvěma vojáky, kteří bojovali u samé Wólky Radzymińskiej, a oni mi řekli, že to je pravda. Viděli na vlastní oči, jak bolševici s očima vytřeštěnými strachem utíkali z bitevního pole, tak tak že nohy neztratili. A z bitevního pole se nedá jenom tak utéct, protože když někdo uteče, tak jak ho potom najdou, stojí v tu ránu před vojenským soudem a odsuzují ho k zastřelení. Musíš taky vědět, že u bolševiků jsou ty tresty stokrát horší než u nás, takže se moji kamarádi, co jsme se bavili ve špitále, strašně divili, že by rudí v takovém poplachu utíkali, když to jejich velitelé viděli. Teprve druhý den po bitvě se ti vojáci dověděli, že bolševici utíkali, protože na nebi uviděli Matku Boží, která vedla mohutnou armádu nebeského vojska, a že ta armáda

se na ně hnala jak z vysoké hory. Polské vojsko to nevidělo. Poláci viděli jenom nebe, takové, jaké je vidět před úsvitem. Ti vojáci od Wólky taky říkali, že Rusáci potichu mazali pryč, a dokonce že se ze strachu schovávali v psích boudách.

Polská pozice pod Miłosnou, vesnice Janki, srpen 1920

Psi na ně štěkali, rafali po nich, ale oni z těch bud nechtěli vylézt, a když už vylezli, tak na kolenou prosili hospodáře, aby je ukryli. Vyprávěli, že Matjer Božja (protože tak rusky říkají Matce Krista Pána) se jim ukázala na nebi a že oni přece s ní válčit nemohli. Bolševici, kteří jsou sami neznabozi, se teď přesvědčili, že Bůh musí existovat, když Matka jeho Syna s nimi válčí ze samého nebe. Došlo jim též, že s Bohem se válčit nedá, a že i kdyby kdovíjak chtěli, tak nedokážou vyhrát. Řekl jsem to tenkrát mým kamarádům od Wólky, že možná se teď bolševici obrátí, a až se vrátí domů, budou vykládat, že viděli Ježíšovu Matku

na vlastní oči a že není pravda, co bolševici vykládají, že Bůh není. Přece tolik bolševiků nemůže lhát.

Říkal jsem, že zázrak u Wólky byl zapotřebí, aby se bolševické Rusko vzpamatovalo a obrátilo. Moji kumpáni mi řekli, že to tak nebude, protože ty bolševiky hned odsoudí za útěk z bitevního pole. A kdyby třeba i neodsoudili, tak jak některý bolševik něco poví o zjevení, tak za to ho jistě hned zastřelí, protože nemůžou dovolit, aby se taková zpráva po Rusku roznesla.

Když si mě doktor předvolal, zeptal jsem se i jeho, jestli slyšel o zázraku. Říkal, že slyšel a že ve špitále mají jednoho takového bolševika, co před znamením na nebi utíkal, a jak tak přeskakoval plot, že si obě nohy polámal. Doktor říkal, že ten bolševik se do Ruska už nevrátí, protože vracet se nemá proč. Leda pro smrt. Nic nerozumím z té bolševické politiky. Jak můžou zabíjet za to, že člověk mluví pravdu? Ten zázrak se stal na lícheňské posvícení! Před bitvou tu kostely byly plnické lidí. Celé hodiny se modlili růžence, sloužili tam mše. V kapličkách se modlili Zdrávasy. V dědinách lidí v chalupách klečeli před obrazy Matky Boží Čenstochovské. Leželi do kříže natažení. A vykládají, že v celém Polsku tak bylo. A zázrak vyprosili.

Józek

Z Mihujeie sie! 3/2022 přeložila -vv- (Redakčně upraveno)

Samozřejmě narážel i na nepochopení a averzi, stával se terčem ponižování a hanění. Tehdy se řídil devízou vyjádřenou větou: „*Bratře Bernarde, bud' pokojný, chléb a další dary patří klášteru, urážky zase tobě.*“

Zejména ke stáru, když už se mu nedostávalo sil vykonávat jiné práce, zabýval se tento zbožný kapucín drobnými službami bratřím – zašival jejich hábity, opravoval jejich sandály i zemědělské nástroje. A modlil se, stále se modlil.

Dlouhá léta zápasil Bernard se silným zánětem kloubů, kýlou a růží. Vše snášel s obdivuhodnou trpělivostí, „*v jeho obli-*

čeji a slovech se zračila taková veselost, že vůbec nevypadal na nemocného, budilo to spíše dojem, že ve svém stavu nachází potěšení“, jak vzpomínal jiný kapucín.

Léto roku 1694 bylo Bernardovo poslední. Tehdy jeho nemoci dostoupily vrcholu, duchem však zůstával zcela zdrav. Byl nucen ulehnout, ale i na lůžku myslel nejprve na druhé a poprosil kvardiána, aby použil jeho hábit už nyní tam, kde to bude zapotřebí. Zároveň ho požádal v duchu poslušnosti, jež ho po celý řeholní život charakterizovala, o svolení odejít do nebe a o požehnání. Přijal svatě svátosti, načež upadl do extáze. Po

probrání udělil shromážděným bratřím poslední rady. Vybidl je, aby dodržovali kapucínskou řeholi a měli se navzájem rádi. Laické věřící, kteří se s ním přišli rovněž rozloučit, povzbudil, aby zůstávali věrni Božímu zákonu a vychovali své potomky v lásce a důvěře k Pánu. Skonal 22. srpna 1694.

Navzdory takto ctnostnému životu bratra Bernarda přikročili kapucíni k zahájení beatifikačního procesu až o půl století později. Dalšího půl století tento proces trval, až byl završen v květnu 1795 blahorečením Bernarda z Offidy papežem Piem VI.

Mystička z Turína - sestra Konsolata Betrone

„V lůně církve budeš důvěrou“ - to je slib, který Pán Ježíš dal italské kapucínce na počátku 20. století. Nebylo to jediné poslání, jakým ji pověřil její Zmrtvýchvstalý. Kým byla sestra, ke které mluvil Bůh?

Klikatá cesta ke kapucínkám

„Chceš mi patřit?“ - to byla první slova, která od Pána Ježíše uslyšela Pierina (pozdější sestra Konsolata) Betrone. Byl 8. leden roku 1916. Dívka tehdy měla 13 let, žila s rodiči a s příbuznými v jižní Itálii, chodila do školy a pomáhala otci v obchodě. Její budoucnost byla spojena s převzetím rodinného podniku a to byl naprosto jasný scénář pro její dospělost (podobně jako že se vdá). Takže když oznámila, že se chce zcela zasvětit Bohu, uslyšela od otce: „To bych tě raději viděl mrtvou než řeholnicí!“ Navzdory odporu rodičů Pierina v 21 letech začala realizovat své povolání, vstoupila do Institutu dcer Marie Pomocnice pátera Boska.

Po prvotním nadšení se u Pieriny dostavilo období pochybností, pokušení i duchovního očišťování, se kterým si sama nedokázala poradit. Následně se rok a půl rozhodovala, že salesiánskou řeholi opustí. Začala pro ni těžká, tři roky trvající doba hledání nového kláštera, až nakonec zařukala na bránu klarisek kapucínek v Turíně a byla tam přijata. „Nic mne ke kapucínkám netáhne - odřeknutí se je naproste!“ napsala. A přece v tom klášterním společenství nalezne pokoj, prožije zbytek života a bude se jí tam zjevovat Pán Ježíš.

Poselství z nebe

„Převážně je tomu tak, že mi nějaká neviditelná síla přikazuje vzít v chóru do ruky tužku a psát. Potom jsem překvapená tím, co jsem napsala, a vidím, že to všechno má pečeť lásky Ježíšova Srdce, té lásky, která - skrze mlčení ve mně zachovávané - odhaluje jeho přítomnost. Ježíš tě miluje, miluje nás, to všechno,“ zapisovala ve svých denících sestra Konsolata. Na vybidnutí duchovního vůdce P. Lorenza Salese řeholnice do sešitu podrobně zapisovala nejenom svoje vnitřní vjemy

nebo intuice, ale také slova Pána Ježíše, která určoval přímo jí. To vlastně jí, pokornou, vnějškově ničím se neodlišující sestru, plnicí běžné úkoly kuchařky, vrátné, ševce, sekretářky i ošetřovatelky, si Pán Ježíš vybral, aby se jí zjevil a předal poselství světu. Do smrti v roce 1946 sestra Konsolata zažívala mystická setkání se Snoubencem (obzvláště intenzivní v letech 1935-1936). Kapucínka slyšela také Boha Otce, Matku Boží i některé svaté. V předaných slovech Bůh ujišťuje o své nekonečné lásce k hříšníkům, mluví o potřebě důvěry i pokory a o významu utrpení. Osobně také doprovází sestru Konsolatu a ukazuje její zvláštní misii v církvi.

Duchovní spřízněnost s Malou Terezií

„V prvních letech mého pobytu u kapucínek,“ vzpomínala sestra Konsolata po letech, „jsem se domnívala, že lás-

ka k Ježíši znamená dělat spoustu věcí; ale Ježíš, počínaje už od svatých rekolekcí před první profesí, mi řekl: »Staráš se o příliš mnoho věcí, a potřebuješ jenom jednu věc: milovat mne!« Láska, dětinská odevzdanost a důvěřivost, to jsou současnosti spirituality, kterou Pán Bůh odevzdal sestře Konsolatě a ve kterých vzrůstala a které propagovala, jak jenom mohla. Není to nová cesta v církvi, ale taková, co vychází z evangelia a je nově objevena v 19. století sv. Terezií od Dítěte Ježíše. To právě Malá Terezie byla inspirací pro sestru Konsolatu. Když četla karmelitčiny *Dějiny duše*, sestra Betrone zatoužila z celého srdce jít malou cestou, žít láskou a „milovat Ježíše, jak ho ještě nikdo nikdy nemiloval“. Později tu touhu rozšíří ještě o dva další rozměry: „trpět, jako nikdo nikdy netrpěl, a zachraňovat pro Ježíše duše, jak nikdo ještě nezachraňoval“.

Sestra Konsolata odpovídala velkodušně na prosbu Pána Ježíše, aby v jeho rukou byla „poslušným nástrojem jako pero, jehož se používá, když se chce, a které neklade sebemenší odpor“. Kapucínka si byla vědoma své slabosti a toho, že bez milosti Boží je odsouzená k pádu. Jako dítě všechno přijímala z rukou dobrého Boha: stejně tak radostné zážitky jako utrpení fyzické či duchovní. Vzrůstala v neomezené odevzdanosti Bohu.

Pánu Ježíši se líbila její důvěřivost, v roce 1935 řekl: „Kdybys v dosahování vrcholu pokládala důvěru v sebe samou za dostačující nebo se opírala výlučně o některé z mých stvoření, posouvala by ses tempem slimáka; ale ty důvěřuješ jenom Ježíši, hledáš oporu ve Všemohoucím, proto budu já konat divy, budeme kráčet kroky giganta. Neboj se nikdy ničeho. Vždy skládej veškerou svoji důvěru jenom v Ježíše, i tehdy, když se tvoje duše hrouť v temnotě a ta tě celou pohlcuje. Tehdy ještě usilovněji opakuj: »Ježíši, už tě nevidím. Ježíši, už tě nevnímám, ale Ježíši, já ti dů-

Sestra Konsolata Betrone

věřuji.« A tak v každé zkoušce. Tvoje důvěra do mě kladená je velká, Konsolato, ať se ve dnech zkoušky stane heroickou. Pamatuj si vzdychky, že v lůně tvé matky církve máš být a budeš důvěrou.“

Neustávající akt lásky

Sestra Betrone toužila plnit Ježíšovu vůli, a ne činit zadost nedostatkům své slabé přirozenosti. Odevzdávala postupně všechno Bohu – přídavky jídla (i tak skrovné), vyjadřování zbytečných myšlenek či slov. Svým Božským Snoubencem byla pozvána k „neustávajícímu aktu lásky“, který spočíval v hrdinském „ano“ ve všem pro Ježíše: v setrvávání v ustavičném aktu lásky k Bohu srdcem, v „ano“ všem díky úsměvu, vnímajíc ve všech Ježíše a přijímajíc je jako Ježíš, i „ano“ vůči všemu (také k Božím požadavkům) s vděčností. Tento akt souvisel s nejznámější větou z Konsolatiných dopisů: „Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše!“ Jak objasňuje sestry klarisky kapucínky z Ostrova Velkopolského, opatrovatelky dědictví sv. Konsolaty: „Není to obyčejná střelná modlitba, kterou je třeba zašepat, ale především vnitřní duchovní cesta lásky, vedoucí k důvěrnému spojení s Bohem, aby se tak odpovídalo na Ježíšovu touhu: »Chci, aby proud lásky plynul ze země do nebe.«“

Sestra Betrone v neustálém opakování aktu vyjadřovala svoji lásku k Bohu i k Marii, ale také vroucí touhu po spáse lidí. Protože žila v klauzurním klášteře a kromě sester neměla den co den žádný kontakt s jinými osobami, směřovala její apoštolská horoucnost daleko za zdi kláštera, Turína či Itálie. Všem prostřednictvím své korespondence, modlitby a obětovaného utrpení hlásala poselství o Božím milosrdenství a touze každého člověka po věčném životě. Týkalo se to především členů její rodiny a „malíčkových“ – tedy duší svěřených do jejího opatrování, které toužily žít duchem dědictví Božího. „Konsolato,“ žádal Pán Ježíš, „hlásej malým duším, všem, moji nevyhovitelnou laskavost; sděluj světu, jak já jsem dobrý a mateřský, a že od svých stvoření na oplátku žádám jenom lásku.“

Sestra Konsolata Betrone

Bratři a sestry

V roce 1934 nabídl Pán Ježíš sestře Konsolatě jako zvláštní úkol péči o spásu jejich „bratří a sester“, čili kněží a zasvěcených osob, které se zpronevěřily kněžským svěcením a porušily sliby čistoty, chudoby a poslušnosti. Vykupitel se s kapucínkou dělil o bolest, jakou mu způsobují kněžské duše, které žijí v těžkých hříších (obzvláště v nečistotě, pyšnosti, lakomství a ambicích) a slouží mše svaté: „Konsolato, ani nevíš, jakou bolest pociťuje moje Srdce v každé denní hodině (...), kdy mě nějaký hlas přivolává z nebe na zem do nečistých rukou a svatokrádežných srdcí. Cožpak nechápeš celou tu hrůzu? Já, nekonečná čistota, musím sestupovat do nečistých rukou a srdcí? Ach! Chápeš vůbec, Konsolato, celé moje utrpení?“

Ale Pán Ježíš neodnímá své milosrdenství těmto osobám a čeká na ně. Sestře Konsolatě předal následující slova: „Skutečně, říkám ti pravdu, že přichází hodina, vlastně už je tu, kdy tvoji ubozí a nešťastní bratři a sestry uslyší hlas milosrden-

ství Božího Syna, a kdo uslyší, bude žít. (...) Protože se řídím láskou, odpouštím všem. Napiš to, že moje Srdce se nedokáže postavit porušením lásky svých bídých stvoření a vzhledem k jedinému milostiplnému úderu srdce jsem připraven zapomenout na celou minulost hrozných svatokrádeží. Ne, nikoho z tvých bratří a sester, kteří se ke mně vrátí cestou lásky, já neztratím. Nikoho! Napiš to!“

Sestra Konsolata tím, že souhlasila stát se obětí za obrácení bratří i sester, musela nést veliké duchovní důsledky tohoto rozhodnutí. Poněvadž ty osoby nejčastěji žily v nečistotě (nejedenkrát v civilních svazcích manželských), kapucínka prožívala veliká pokušení proti čistotě. Bylo to pro ni tím náročnější, že v dětství jeden špatný člověk usiloval o její nevinnost. Satan se mnohokrát pokoušel vzít sestře Betrone pokoj ducha, navazoval na ty rány a zkoušel ji přesvědčit, že z toho důvodu není hodna žít v řeholi. Sestra se však držela slov Pána Ježíše, který ji přesvědčoval: „Pamatuj, že žádná nepřistojnost,

kterou nechceš, není vinou, ale příležitostí klášteru odpor. Bojuj s klidem a s ovládnutím sebe, a nepřítel bude vždy odražen. Sebeovládání, klid a lhostejnost; vnitřní sjednocení s Ježíšem aktem lásky. Měj odvahu!“ V čase pokušení se řeholnice obracela také na Matku Boží: „Jediné Zdrávas, Maria – a všechno se zklidní,“ napsala.

Tri sešity

V roce 1939 byla sestra Konsolata vzhledem k rozrůstající se komunitě v Turíně poslána do nové fundace kapucínek v Moriondu. Tam se nakazila tuberkulózou od sestry, o kterou se starala. Tělo sestry Betrone, oslabené hrdinskou askézou a nedostatečnou výživou, nedokázalo nemoc překonat. Nepomohl ani několikaměsíční pobyt v sanatoriu. Kapucínka až do konce statečně snášela utrpení. Pamatovala na slova, která jí řekl Pán Ježíš: „Zapamatuj si a drž se toho pevně, že v každé zkoušce ti dám také sílu, abys ji snesla, proto se ničeho neboj. Já tě miluji a stále na tebe myslím, a ty se zabývej jenom tím, že mi budeš projevovat lásku. Den co den budu k tobě přicházet, budu

se s tebou dělit o svoji lásku, svoji věrnost a svoji sílu, která ti vystačí pro snášení každodenního utrpení. Ne, neboj se ničeho: ty víš, že tě velice miluji.“

Sestra Konsolata trpěla hrdinsky, a po něvadž Boha nekonečně milovala, zasvětila svůj život spáse duší. V roce 1942 vyjádřila velikou touhu: „Ve svých nejvroucnějších modlitbách teď prosím o to, abych milovala Ježíše tak, jak ho nikdy nikdo nemiloval ani milovat nebude, aby pro něho byly spaseny duše tak, jako je nikdo nikdy pro něho nezachraňoval ani zachraňovat nebude. A to mu opakuji až do omrzení při každém zastavení křížové cesty. Jedinou nadějí na získání toho všeho je mi ustavičná modlitba. Vím, že sama jsem ubohá, nestálá a špatná, ale vím také, že on je všemohoucí, proto mezi tou maličkou a dobrým Bohem je postaven most důvěry. A navzdory své krajní ničemnosti věřím, že mi Ježíš dá to, po čem toužím.“ Pán Ježíš odpověděl na prosbu sestry Konsolaty a slíbil jí, že dosáhne tří vysněných vrcholů: „lásky, utrpení, duší“.

Kapucinka se až do konce nevzdávala a všechno obětovala pro spásu duší. V *Deníku* napsala: „Dnes ráno jsem pochopila, že svatí jsou v nebi, protože bojovali. Je tedy mým rozhodnutím statečně bojovat v těch dnech, které mi ještě zbyly, abych neztratila ani trochu lásky, což mi dovolí přijímat Ježíše ve všech a snášet všechno v mlčení. Satan mi překáží různými způsoby v pokračování skutků lásky. Ó Jezu, pomoz mi bojovat, překonávat sebe, všechno a beze strachu postupovat kupředu až do večera mé smrti!“

Sestra Konsolata Betrone zemřela 18. července 1946. V roce 2019 papež František uznal hrdinství jejích ctností, udělil jí titul ctihodné služebnice Boží. K beatifikaci schází jen zázrak na její přímlovu. Plodů modliteb mystičky dosáhlo mnoho osob, podle příslibu Pána Ježíše: „Moje Konsolato, důvěřuj mi! Potom, po tvé smrti, ti dovolím konat dobro ve světě. (...) Budeš Konsolata (Utěšitelka) všech a Konsolata pro všechny, pro dítě i starce, pro nevinného i pro hříšníka, pro lilii bílou i lilii zablácenou: Konsolata pro všechny.“

*Z Miłujcie się! 1/2022 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

„Já jsem jenom dobrý!“

Před 2. světovou válkou, když se Pán Ježíš zjevoval sv. Faustyně, svá poselství směřoval také italské kapucínské sestře Konsolatě Betrone. Čeho se týkalo toto poselství?

„Vždycky mě považuj za dobrého“

Pán Ježíš si podobně jako sv. Faustyně i sestře Konsolatě stěžuje, že lidé neznají jeho dobrotu a lásku. „O tom, že já jsem svatý, všichni vědí, ale že jsem dobrý – ne všichni,“ nařiká. „Ach, kdybych mohl vstoupit do každého srdce a vlít do něho prameny něhy své lásky!“ přál si. Na otázku sestry Konsolaty, jaké jméno Boha nejlépe vystihuje jeho přirozenost, Pán Ježíš odpovídá: „Láska nezměrná“, „Dobrota nekonečná“.

Boží milosrdenství je nekonečné, člověk je však svobodný a může o Boží lásku pochybovat. „Já ponechávám všem svobodu, nenutím k ničemu, ale nedůvěra ve vztahu ke mně zraňuje mne samého. Ne, já vás nenutím věřit v projevy mého milosrdenství skrze zázraky. Rovněž během mého pozemského života, a to je napsáno ve svatém evangeliu, podmínkou k obdržení mých milostí byla vždycky víra. »Můžeš věřit? Pro věřícího je všechno možné.«“

První odpovědi na Boží milosrdenství je víra, důvěřování Božimu milosrdenství

i moci. O tom, jak velmi Pán Bůh oceňuje takový postoj, přesvědčuje sestru Konsolatu: „Duše doufající jsou těmi, co přijímají moje milosti. Nesmírné je moje zalíbení v duších doufajících. Jestliže se mi chceš zalíbit, víc mi důvěřuj. Jestliže se mi chceš nekonečně líbit, důvěřuj mi nekonečně.“ Pán Ježíš radí sestře Konsolatě, aby rovněž ve chvílích pokušení neztrácela víru a nadále se svěřovala Bohu: „Vidíš, Konsolato, nepřítel učiní všechno, aby otrásl bezmeznou důvěrou, jakou máš ke mně. Ty zase nikdy nezapomínej, že JÁ JSEM a že jsem rád jedině dobrým a milosrdným. Pochop, Konsolato, moje Srdce; snaž se porozumět mé lásce a nikdy, ani na chvíli, nikdy nedovol, aby nepřítel vstoupil do tvé duše s nějakou myšlenkou nedůvěry! Vždycky Mě považuj za dobrého.“

„Nestvořil jsem vás pro peklo, ale pro nebe“

Pán Ježíš zdůrazňuje, že posledním povoláním člověka je věčný život ve společenství s Nejsvětější Trojicí v nebi, svatost. „Kdybys věděla, jak velice se raduji, když se duše stává svatou! Všichni se mu-

POUTĚ U STARÉ MATKY BOŽÍ V ŽAROŠICÍCH V ZÁŘÍ 2022

3. září – první mariánská sobota – malá pout' • 13.00 žehnání pramene ve Zdravé Vodě • 17.00 růženec • 17.30 poklona Panně Marii • 18.00 mše svatá (R. D. Marian Rudolf Kosik, O.Praem., opat novoríšský), průvod, svátostné požehnání a rozloučení s poutníky.

7. září – Domácí pout' • 17.30 pobožnost u kaple na Silničné a průvod do Žarošic • 19.00 mše svatá a novokněžské požehnání.

10. září – ZLATÁ SOBOTA U STARÉ MATKY BOŽÍ – hlavní pout' • 7.00 mše svatá • 11.00 mše svatá ve slovenštině • 13.00 žehnání pramene ve Zdravé Vodě a průvod do Žarošic • 14.30 modlitba růžence • 15.00 korunka Božího milosrdenství • 15.15 křížová cesta • 16.00 mše svatá • 17.15 poklona Panně Marii • 18.00 hlavní mše svatá (Mons. Zdenek Wasserbauer, pomocný biskup pražský), průvod se sochami a svátostné požehnání, po skončení v kostele mše svatá ve slovenštině • 22.00 v kostele žarošské poutní zpěvy a modlitby • 24.00 půlnoční mše svatá – kostel otevřen přes celou noc.

11. září – 6.00 ranní chvály • 7.00, 8.30, 10.00 a 11.15 mše svatá • 14.30 litanie a svátostné požehnání.

13. září – Mariánská pout' • 18.30 růženec • 19.00 mše svatá (Mons. Josef Nuzík, pomocný biskup a administrátor olomoucké arcidiecéze) a světelný průvod.

Během poutních slavností bude také příležitost ke svátosti smíření. Na Zlatou sobotu zveme krojovaná procesí s mariánskými sochami.

si stát svatými, aby mi darovali tuto radost. Chtěla bys mít o tom někdy aspoň trochu ponětí? Pomysli na radost, jakou zažívá matka, když vidí svého syna, který se rozzářen radostí vrací domů s diplomem. Štěstí té matky je nevypověditelné. Takže moje radost z duše, která získává svatost, nekonečně převyšuje ten slabý obraz.“

Jenomže ne každý člověk chce přijmout pozvání Pána Boha k věčnému spojení s ním, odmítá odpuštění Boží a sám sebe odkazuje na peklo. „Nikdo nemůže vyrvat ani jedinou duši z mých rukou, jenomže duše, vzhledem ke svobodě jí darované, může utéct, může mě zradit, zřeknout se mne a z vlastní vůle se podat démonovi. Ach, kdybyste místo zraňování mého Srdce nedůvěrou mysleli častěji na nebe, které vás očekává! Nestvořil jsem vás totiž pro peklo, ale pro nebe; ne pro to, abyste se stali společenstvím démona, ale pro to, abyste se věčně těšili mojí přítomností. Vidiš, Konsolato, do pekla jde ten, kdo tam jít chce. (...) Nedostatek dokonalé lítosti projevuje ta duše, která chce záměrně jít do pekla, a proto zatvrzele odmítá moje milosrdenství, poněvadž já nikdy a nikomu neodmítám své odpuštění; všem nabízím a dávám své nezměrné milosrdenství, poněvadž za všechny jsem prolil svoji Krev, za všechny! Ne, to ne tak počet hříchů odsuzuje duše k záhubě, jestliže já jim od-

pouštím, když vyjadřují lítost, ale zarytá vůle odmítat moje odpuštění, tvrdošíjná vůle k záhubě.“

Bohu tak velice záleží na záchraně každého člověka, že nejednou dopouští těžké situace na zemi, protože ví, že nejdenně přinesou radost věčnou. V roce 1942, tedy v době 2. světové války, Pán Ježíš vysvětloval Konsolatě: „Jestliže připouštím tolik utrpení na světě, má to jediný cíl: zachránit duše pro věčnost.“ O několik let dříve říkal: „Taková hrozná bída panující ve světě není dílem mé spravedlnosti, ale mého milosrdenství. O kolik hříchů méně je kvůli nedostatku peněz! O kolik modliteb více je zanašeno do nebe v materiální bídě! Ach, nesuď, že bolestí země se mě nedotýkají; já ale duše miluji, chci je zachránit, a pro zrealizování svého cíle musím použít přísnost. Uvěř ale, že to je z milosrdenství. Uprostřed blahobytu na mne duše zapominají a ztrácejí se, v bídě se ke mně vrací a jsou zachráněny.“

„Záchraným majákem na moři bude eucharistický Ježíš“

Růst ve svatosti, duchovní život vyžaduje každodenně se vyslovovat pro Boha a odmítat satanská pokušení. Zároveň nás Pán Ježíš učí, kde hledat oporu a sílu pro duchovní boj. Kapucínka napovídá: „Záchraným majákem na moři, je-

hož světlo tě bude provázet do přístavu, bude Ježíš eucharistický, Svaté přijímání. (...) Ať tvoje a spíše naše Svaté přijímání bude každého dne středobodem pro realizaci našeho programu lásky. Ano, ať tomu tak je každého dne: nepromeškej ani jedinou možnost skutku lásky, ani jediný skutek lásky k bližnímu mezi jedním Přijímáním a dalším. Připravuj se na každé Přijímání, budeš se tak připravovat na poslední. Buď klidná.“

Podobně Pán Ježíš dává sílu ke snášení utrpení: „Neobávej se – světlo, novou odvalu a sílu snášet a zvedat všechno, vytrvávat až do samého konce a být hrdinná ti bude dávat pohled na Ježíše ukřižovaného. Když se zahleďš do mne visícího na kříži, budeš muset udělat porovnání: Jestliže on tak trpěl pro moje spasení, co já nemám snést pro spasení mých ubohých bratří a sester?“ A dále: „Neboj se, k utrpení, které ti Ježíš dává, doplním milost postačující k jejich snášení. Pokud prosíš o oběť, přidám milost umožňující ji snášet.“

Pán Ježíš prosí, aby každé působení bylo proniknuté duchem milosti: „Snaž se dělat všechno s velikou láskou. Když pracuješ, jíš nebo spíš – dělej všechno s velikou, obrovskou láskou, poněvadž já žiji tím po lásce. V činnosti hledám lásku.“ – „Láska je svatostí; čím víc mě miluješ, tím víc se stáváš svatou,“ vysvětluje.

Shrneme-li to, úkolem předaným sestře Konsolatě je pozvání k přijetí Božího milosrdenství a odpovědi na ně je dětská důvěra a láska.

„Toužím po lásce, toužím být milován svými stvořeními. Ubohé duše: myslí si, že se ke mně mohou přiblížit jenom skrze tvrdý život a pokání. Vidiš, jak mne znetvořují! Pokládají mne za strašlivého, zatímco já jsem jenom dobrý! Jak zapominají na přikázání, které jsem vám dal a které stanoví souhrn celého práva! »Miluj Pána Boha celým svým srdcem a celou svou duší.« Dnes, tak jako včera a jako zítra, budu já prosit svá ubohá stvoření jenom a stále o lásku. Konsolato, pořád pros o to, aby přišlo moje království lásky na světě! Ve tvých bratřích, samozřejmě, a nadále v každém stvoření. Já svět spasím skrze milosrdnou lásku! Napiš to!“

*Z Milujcie się! 1/2022 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ 2022

Stará Boleslav 27. – 28. září

Úterý 27. září:

17.00 Svatováclavské duchovní zastavení na Václavském náměstí v Praze.

Bazilika Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi: 18.00 vernisáž výstavy „České nebe“ v ambitech baziliky • 18.50 příjezd relikvie sv. Václava před baziliku • 19.00 modlitba za národ, Svatováclavský koncert a nešpory v bazilice • 22.00 světelný průvod s relikvií do baziliky.

Středa 28. září:

7.00 mše svatá na hrobě sv. Václava v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha v Praze • 7.30 a 8.30 mše svatá v bazilice sv. Václava ve Staré Boleslavi • 10.00 POUTNÍ MŠE SVATÁ na Mariánském náměstí ve Staré Boleslavi (hlavní celebrant J. Exc. Jan Graubner, arcibiskup pražský a primas český) • 15.00 modlitba za národ u Paladia země české v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi • 17.00 odjezd relikvie sv. Václava na Pražský hrad • 18.00 řeckokatolická liturgie v bazilice sv. Václava ve Staré Boleslavi • koncert v bazilice Nanebevzetí Panny Marie ve Staré Boleslavi.

Více na www.apha.cz/narodni-svatovaclavska-pout.

Job – zkouška víry a požehnané očekávání

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

bez předsudků a klišé, abychom postřehli sílu Jobova volání. Prospěje nám, když se dáme proskolit jeho postojem, abychom odolali pokušení moralismu při střetnutí s podrážděností a sklíčeností, plynoucími z bolesti nad ztrátou všeho.

Touto závěrečnou pasáží celé knihy vrcholí příběh Joba, který v životě o všechno přichází: ztratí bohatství, rodinu, syna a také zdraví, a nakonec posetý ranami hovoří se třemi a posléze čtyřmi přáteli, kteří ho přijdou pozdravit. Na závěr se sám Bůh konečně ujímá slova – onen Jobův dialog s jeho přáteli byl totiž jakousi cestou ke chvíli, kdy se Bůh vysloví – a chválí Joba, protože pochopil tajemství Boží něhy, ukryté v jeho mlčení. Bůh kárá Jobovy přátele, přesvědčené o svých znalostech Boha a bolesti, kteří Joba vyhledali, aby mu přinesli útěchu, ale nakonec jej odsuzují podle svých předem vytvořených vzorců. Kéž nás Bůh uchrání takového pokryteckého a domyšlivého pietismu, oné moralistické religiozity, založené na příkazech, která nás přivádí k nadutosti a farizejskému pokrytectví.

Pán se na jejich adresu vyjadřuje těmito slovy. Praví: „Zlobím se na tebe a na tvé dva přátele, že jste o mně správně nemluvili jako můj služebník Job. Proto si nyní vezměte sedm býčků a sedm beranů: jděte k mému služebníku Jobovi a obětujte je jako celopal za sebe. Job, můj služebník, se za vás pomodlí, abych já kvůli

němu vás nepotrestal, že jste o mně nemluvili správně jako můj služebník Job.“ (Job 42,7-8) Toto Boží prohlášení nás překvapuje, protože jsme předtím pročítali stránky Jobových plamenných námitek, které nás ohromovaly. A přesto – říká Pán – se Job vyjadřoval dobře i ve své zlobě a hněvu, namířeným proti Bohu, protože odmítl přijmout Boha jako „Pronásledovatele“. Bůh je kýmsi jiným. A Bůh navrácí Jobovi dvojnásobek jeho statků poté, co jej požádal o modlitbu za jeho špatné přátele.

Obrat v této konverzi k víře nastává právě na vrcholu Jobova výbuchu, kterému dává průchod těmito slovy: „Ale já vím, že můj Vykupitel žije a jako poslední vstane na zemi, u sebe mě postaví po mém probuzení a ve svém těle spatřím Boha. Já sám ho spatřím, mé oči ho uvidí, ne někdo jiný: mé ledví v mém nitru touhou po něm prahne.“ (19,25-27) To je krásný úryvek, při kterém mi přichází na mysl závěr Händelova geniálního oratoria *Mesiáš*, v němž po slavnostním Alleluja soprán klidně a pomalu zpívá: „Já vím, že můj Vykupitel je živ.“ Stejně tak po veškeré Jobově bolesti a radosti zaznívá Pánův hlas jinak: „Já vím, že můj Vykupitel žije.“ To je přece něco krásného, což bychom mohli vykládat následovně: „Můj Bože, vím, že nejsi mým Pronásledovatelem. Můj Bůh přijde a zjedná mi spravedlnost.“ Je to prostá víra v Boží zmrtvých-

vstání, v Ježíše Krista, v Pána, který nás ustavičně očekává a přijde.

Podobenství knihy Job dramaticky a příkladně vyjevuje reálné životní dění. Tedy skutečnost, že na člověka, rodinu či nějaký národ doléhají příliš těžké zkoušky, nepřiměřené lidské nepatrnosti a křehkosti. Jak se říká, neštěstí si chodí pro vodu do mlýna. Některé lidi někdy porazí tolik zla, až se to jeví přehnaně a nespravedlivě. A není jich málo – všichni takové známe. Zneklidňuje nás jejich volání, ale zároveň obdivujeme pevnost jejich víry a tiché lásky. Myslím zde na rodiče s vážně postiženými dětmi, anebo na chronicky nemocné či jejich rodinné příslušníky, kteří o ně pečují... Tyto situace mnohdy zhoršuje nedostatek ekonomických zdrojů. Za určitých dějinných okolností jako by si tato nashromážděná zátež dala kolektivní dostaveníčko, jak se to v těchto letech stalo s koronavirovou pandemií a nynější válkou na Ukrajině.

Můžeme tyto „krajnosti“ ospravedlnit jako vyšší racionalitu přírody anebo dějin? Můžeme jim nábožensky žehnat a považovat je za spravedlivou reakci, kterou si oběti vysloužily za svá provinění? Nikoli, to nemůžeme. Existuje určité právo oběti na vzpouru proti mystériu zla, právo, které Bůh komukoli přiznává, či spíše v podstatě On sám je podněcuje. Občas ke mně přistoupí lidé, kteří mi vysvětlují, že se bouří proti Bohu kvůli nějakému problému... Odpovídám jim: Víš ale, můj drahý, že protest je způsob modlitby? Když se děti a mladí lidé bouří proti rodičům, snaží se upoutat jejich pozornost a vynutit si jejich péči. Pokud máš v srdci nějakou ránu či bolest a máš chuť se proti ní vzbouřit, ohrazuj se také před Bohem – Bůh tě vyslechne, Bůh je Otec, Bůh se neleká našeho vzdoru v modlitbě, Bůh rozumí. Bud' ale ve své modlitbě svobodný, nespoutej ji v předem daných schématech. Modlitba má být bezprostřední, jako rozhovor syna s otcem, který říká vše, co mu přichází na jazyk, protože ví, že mu otec porozumí. Boží „mlčení“ v prvních dramatických momentech vyjadřuje právě toto pochopení – Bůh se nevyhýbá konfrontaci, avšak na počátku dopřává Jobovi, aby dal průchod svému vzdoru, a naslouchá mu. Možná bychom se někdy měli od Boha poučit v této úctě a laskavosti. Boha netěší ono takřkajíc en-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Lk 13,22-30

Ježíš se ubíral od města k městu, od vesnice k vesnici, učil a pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Někdo se ho zeptal: „Pane, je málo těch, kdo budou spaseni?“ Řekl jim na to: „Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře, a vy zůstanete venku a začnete tlouci na dveře a volat: »Pane, otevři nám!«, odpoví vám: »Neznám vás, odkud jste.« Tu

začnete říkat: »Vždyť jsme s tebou jedli a pili a učil jsi u nás na ulicích!« Ale on vám odpoví: »Nevím, odkud jste. Pryč ode mne, všichni jste páchali nepravostí!« Tam bude pláč a skřípění zubů, až uvidíte, jak Abrahám, Izák, Jakub a všichni proroci jsou v Božím království, ale vy budete vyhnáni ven. A přijdou od východu a od západu, od severu a od jihu a zaujmou místo u stolu v Božím království. Ano, jsou poslední, kteří budou prvními, a jsou první, kteří budou posledními.“

cyklopedické vysvětlování a úvahy Jobových přátel. Je totiž *šťávou jazyka*, která není správná – jedná se o onu vše objasňující religiozitu, při níž však srdce zůstává chladné. Bohu se to nelíbí a upřednostňuje Jobův vzdor anebo Jobovo mlčení.

Jobovo vyznání víry, které se vynořilo z jeho neutuchajícího vzývání Boha, nejvyšší spravedlnosti, se nakonec obohacuje o téměř mystický prožitek, jak bych jej nazval, který jej přiměje k tomuto vyznání: „Zvěděl jsem o tobě jen podle doslechu, ale nyní tě zřít moje oči.“ (Job 42,5) Kolika lidem, kolika z nás, nějaká oškli-vá či temná zkušenost umožní, abychom Boha poznali lépe než dříve! A stejně jako Job můžeme vyslovit: „Znal jsem tě jenom z doslechu, ale nyní jsem tě spatřil, protože jsem se s tebou setkal.“ Toto svědectví je mimořádně věrohodné tehdy, když k němu dospějeme ve stáří s jeho postupným chřadnutím a ztrátou. Staří lidé leccos v životě zakusili a také si všimli lichosti lidských příslibů. Mužové zákona, vědy a dokonce i náboženství, kteří zaměňují pronásledovatele s obětí a přikládají oběti plnou odpovědnost za její bolest, se mýlí!

Staří lidé, kteří si najdou cestu k tomuto svědectví, jež dokáže přeměnit roztrpčení ze ztráty houževnatosti v očekávání Božího příslibu, jsou nenahraditelnou záštitou ve společenství, které se potýká s přemírou zla. Zrak věřících, který se upírá k Ukřižovanému, se naučí právě tomuto postoji. Kéž bychom se mu mohli naučit také my od mnoha prarodičů a seniorů, kteří jako Maria připojují svou leckdy trýznivou modlitbu ke zvolání Božího Syna na kříž, jenž se odevzdává Otcí. Pohledme na stařenky a starce s láskou a věnujme pozornost jejich osobní zkušenosti. Mnoho v životě vytrpěli, mnohému se naučili, mnohým si prošli, ale nakonec dospívají k onomu – řekl bych – téměř mystickému pokoji, pokoji ze shledání s Bohem, v němž mohou vyslovit: „Zvěděl jsem o tobě jen podle doslechu, ale nyní tě zřít moje oči.“ Tito staří lidé se podobají onomu pokoji Božího Syna na kříž, který se odevzdává Otcí.

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu*

(Redakčně upraveno)

O důvěře v Boží Prozřetelnost

Z dopisů sv. Františka Saleského
sv. Janě Františce de Chantal

408. - III. - č. 2056 - str. 848

Obsah: Prozkoumání srdce. Úkon, který můžeme vždycky vykonat. Důvěra v našeho Pána, míra Boží Prozřetelnosti vůči nám. Hledat cíl, a ne prostředky. Způsob, jak bojovat s myšlenkami žárlivosti. Duch vlídnosti a duch shovívavosti. Přizpůsobit se kříž.

1608-1610

Ten, který má v úmyslu cele náležet našemu Pánu, musí často zkoumat své vlastní srdce, aby viděl, jestli nelpí na něčem z této země. Když objeví, že tam není vůbec nic, co by nebyl ochoten opustit proto, aby plnil Boží vůli, je to znamením, že dosáhl veliké věrnosti, díky které má zůstat v pokoji. Takový člověk se má jediné starat o to, aby všechno, co se mu stane, bral prostě jako to, co přišlo z Boží ruky.

Jediná věc, kterou stále máme v naší moci, je prosit úkon víry. Proto se nemáme zneklidňovat, když to či ono nemůžeme dělat, když nemůžeme dělat nic jiného než to, co děláme: všechno máme očekávat z vůle Boží.

Pokud jde o důvěru, tak stačí, že uznáme vlastní slabost a řekneme našemu Pánu, že veškerou naši důvěru chceme vložit v něho. Mírou Boží Prozřetelnosti vůči nám je důvěra, kterou my k Prozřetelnosti máme. Ó můj Bože, cele odpočívejme v této svaté Prozřetelnosti a zůstaňme v její náruči jak děťátko na hrudi své matky.

Je třeba přimknout se k cíli, kterým je Bůh, a k jeho svaté vůli a ne k prostředkům: prostředky mají být velmi milovány, ne však až do té míry, abychom ztratili pokoj, když nám je Bůh odejme. Kráčejte zcela prostě a zaměřte se jenom na důležité věci, které máte udělat. Nezkoumejte příliš podrobnosti a Vaše srdce ať je velice rozhodné. Chci, abyste tato pravidla zachovávala.

Když Vás přepadnou myšlenky závislosti, musíte s celým srdcem obejmout toho, proti kterému takové myšlenky jsou na-

směřované, a jako byste ho držela v náruči, musíte ho přinést a položit ho do klína našeho Spasitele a Vy se postavit na nejnižší místo.

Duch vlídnosti je opravdový duch Boží. Duch tolerance a opravdový duch Ukřižovaného. Věřte mi tedy: je dovoleno dát poznat pravdu a vznášet námítky, ale vždycky laskavě. Jde o to být pohoršen zlem a být krajně rozhodnut nikdy ho neschvalovat, avšak zachovat přitom velkou laskavost vůči bližnímu.

Teď, když tak často přistupujete ke svatému přijímání⁽¹⁾, Paní, musíte konat úkony velikých ctností. Umrtvujte se v těch malých projevech vůči nedokonalostem bližního a přemáhejte je laskavostí. Budete to dělat opravdu? Kříž přichází od Boha: není třeba ho zkoumat, ale přijmout

ho radostně, jako bychom přijali člověka, se kterým bychom stále museli žít. Není už třeba o tom víc přemýšlet, ale klidně kráčet a všechno brát prostě, z Boží ruky, bez přílišného rozumování. Nahota a prostá ucelenost ducha. O tom si zpytovat svědomí.

*Sestavovatel a překladatel:
paní Jiřina Giusio a don Jan Ihnát, SDB.*

*Dopisy svatého Františka Saleského
svaté Janě de Chantal. 2020
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ V postní době roku 1608 světec dal dovolení baronce de Chantal přistupovat ke svatému přijímání čtyřikrát každý týden a je pravděpodobné, že ji dovolil přistupovat takto často také později.

Nebe nad močály (7)

Životopisný román sv. Marie Goretti (16. 10. 1890 – 6. 7. 1902)

„Ano, důstojný pane,“ přidala se matka do řeči. „U bířmování už byla. V té době bylo totiž bířmování v Corinaldu, a protože jsme se měli stěhovat, využila jsem té příležitosti.“ – „Ale už se ani nepamatuji, jak na mě sestoupil Duch Svätý,“ přiznávala se Marie smutně a klopila oči. – „To nevádí. Duch Svätý sestoupil na tebe a vešel do tvého srdce. Svou milostí je stále v tobě.“ – „I v Angelovi, v Alessandru Serenellim? Ten říkal, že když mu bylo sedm roků, byl u svatě zpovědi a bířmování a pamatuje se jen na to, že kostel měl veliké oblouky, oltář byl plný květů a biskup měl zlatý kříž. Ani já se na víc nepamatuji.“

„Jaký je vlastně ten Alessandro Serenelli?“ obrátil se kněz k matce. „Je to snaživý chlapec,“ řekla ona, „trochu divná povaha, uzavřený, ale velmi pracovitý. Každý večer se modlí s námi růženec.“ – „Chodí také každou neděli do kostela,“ přidala k tomu Marie, „a každý druhý měsíc ke svatému přijímání.“ – „To je od něho velmi pěkné. Marie, pověz mu, že mu to vzkazují.“ A jak tak hovořil s Marií, zdálo se mu, jako by se její černé oči stále více prohlubovaly. Podivuhodné oči, myslel si, plné světla. Zrači se v nich celá duše.

Potom mluvil tiše a mile: „Marietto, zůstaň čistá a dobrá. Zůstaň taková, jaká jsi nyní. Pán Ježíš k tobě jistě přijde rád.“ Marie se štěstím i zahanbením začervenala skoro až do tmava. Ale matka si vzdychla a řekla: „Důstojný pane, vždyť nemá ani botičky, ani věneček, ani závoj.“ – „Spasiteli by to bylo jedno,“ řekl kněz, „ale před lidmi by to mohlo vypadat jako neúcta vůči Pánu Bohu.“ – „To je ono!“ odpověděla matka. „Tak z toho asi nic nebude.“ – „Ale proč? Bůh, který odívá polní lilie, jistě nezapomene na takové dobré děvče, které ho má rádo.“ Kněz se zdvihl. Ještě se jednou zahleděl na Mariettu, do jejích očí, které stále zářily. Tu Marie zvolala: „Já budu stát vždycky na straně Ježíšově! A zůstanu dobrá, jako jste to nedávno kázal v kostele.“

„To není vždycky tak lehké, Marie Teze,“ řekl kněz, „někdy je to velmi těžké a vyžaduje to mnoho obětí.“ – „Ať!“ řekla ona. „Mluvíš jako ta, která byla posilněna Duchem Svätým,“ řekl kněz. Vzal ji za ruku a vedl k oknu. „Podívej se, jaké mám pěkné růže. O růžích sice Pán Ježíš nehovořil, ale o liliích ano. Všimněte si polních lilií, jak rostou. Nenamáhají se, ani nepředou. Říkám vám, že ani Šalomoun v celé své kráse nebyl oděn jako jedna z nich. Představ si všecko nádheru Šalomounovu, jeho korunu, plnou drahokamů, zlaté náramky, zlatem prošíváné střevíce, jenže toto všecko se nedá porovnat, jak hovoří Spasitel, s krásou jedné jediné lilie. Jaká krásná je potom v jeho očích jedna duše. Marietto, podívej se dobře na ty růže. Jaká to krása, když jsou celé a nedotknutelné. Když z růže opadne jen několik lístečků, už je ta krása otrhaná, má chyby! A když opadají všechny lístky, je po kráse. Tak je to i s duší, když se prohřeší. Tak i ty jdi ve jménu Božím. Bud' ráda, že oko Boží hledí na tebe s láskou.“

Matka a Marietta se potom dlouho modlily v kostele. Domů šly rychle, i když bylo horko. Daleká cesta se zdála tak krásná a krátká!

Nikdy!

U studny se sešly dívky a mladé ženy. I Marietta tam kráčela. Ženy se hlasitě smály a křičely. Jedna z nich upozorňovala: „Jde sem maličká. To není nic pro její

uši.“ – „A proč ne? Ať si také jednou pořádně vyslechne naše žerty. Beztoho se jen tak přetvařuje.“ – „Ale nemluv, Marietta a přetvařovat se?!“ – „To tak, ať je taková, jak svět běží.“ Zavalitá, buclatá

dívka začala úmyslně mluvit hodně neslušně. Ostatní po očku pozorovaly, co se stane. Marie postavila džbán pod rouru. Zbystřila sluch. Jaká to jen říká slova? Jak neslušná! A k tomu ten bláznivý smích ostatních! Všecko se jí zhnusilo. Nečekala, až se džbán naplní, vzala ho a hrdě, bez pozdravu a beze slova šla domů.

„Maminko, u studny dnes tak ošklivě mluvíly!“ – „A ty jsi je poslouchala, Marietto?“ – „Co jsem měla dělat? Musela jsem počkat, až mi nateče voda.“ – „Ale abys ty sama takové řeči nevedla!“ – „Maminko, já takové řeči? Nikdy! To raději zemřu!“ To matku upokojilo. Cestou do náboženství vyprávěla Marie Angelovi o tom, co jí povídal kněz o růžích a liliích.

„Angelo, jaká krásná je naše duše! Kdybych ji mohla aspoň na chvíli vidět. Je krásnější než lilie. A lilie jsou zase krásnější než král Šalomoun v celé své nádhře.“ Marie líčila v živých barvách obraz Šalomounovy nádhery, jak jí o tom vypravoval kněz v Nettunu. Nezapomněla ani na zlaté střevíce. Na Angela to učinilo veliký dojem. Jak velký musí být těžký hřích, když to všecko zničí. Jako kdyby se kněz v Nettunu a zdejší kaplan spolu domluvili. I on hovořil dnes o hříchu. Měl před sebou prvopřijímající. Seděli ve starých, červotočem provrtaných lavicích a dívali se na něho velkýma očima, plnýma očekávání. Kaplan se rozhovořil o Srdci Ježíšově a o tom, jak to Spasitele bolí, když vidí na člověku hřích. Smutně a vážně řekl: „Děti, každým těžkým hříchem obnovujeme jeho bolesti na kříži.“ Tak tedy Pána Ježíše zarmucuje každý hřích? – rozmýšlí se Marie a její oči se naplnily slzami. „Při prvním svatém přijímání musíme Pánu Ježíši slíbit, že ho nikdy nezarmoutíme těžkým hříchem. Rozuměli jste? Nikdy!“

Angelo a Marie běželi domů. Prach se zdvíhal pod jejich bosýma nohama. Najednou se Marie zastavila a řekla: „Nikdy! Pravda, Angelo?“ A Angelo odpověděl: „Nikdy, Marietto!“ Potom se chytili za ruce a spojení tímto předsevzetím utkali krajinou, rozpálenou sluncem.

Mariin nepokoj

Do prvního svatého přijímání zbývalo už jen několik málo dní. Pan kaplan uspořádal pro děti jakési malé exercicie. Když Marie přišla domů, našla každý den něco, čím ji sousedi překvapili. Na matčině posteli ležel rozložený bílý závoj, vedle něho krásný bílý věneček, svíčka ozdobená

myrtou a před postýlkou střevíčky. Marie ani nevěděla, jak se ve střevíčkách chodí. Vždyť chodila vždycky jen bosa. Obula si je a zula a zase obula, a tak si vykračovala přes kuchyni a pokoj.

„Marietto, to je zázrak,“ hovořila k ní matka. „Pán odívá ještě i dnes svoje lilie.“ – „Jen nesmíme zapomenout poděkovat,“ připomínala Marietta. „Kdybych aspoň neměla tolik práce. Podívej se, maminko, tady jsou roztrhané Sandrovy ponožky. Ty musí být do večera hotové. A ještě

musím žehlit košile a všelicos jiného.“ – „Poslední den už to všechno budeme dělat za tebe, abys měla pokoj a mohla jít nerušeně ke svaté zpovědi a dobře se na ni připravit.“ Marietta zářila radostí.

* * *

Matka, Angelo, Marie a Alessandro byli na poli. Ersilia běhala po kuchyni. Terezka žvatlala a smála se v proutěném košíku. Najednou přišel Alessandro nečekaně domů. Prudce otevřel dveře a povídal: „Marietto, mám už ty ponožky spravené?“ – „Hned budou, Sandro.“ – „Kdy hned?“ – „Asi tak za půl hodiny.“ – „Potom je hned přines, rozumíš?“ – „A co mě tak komanduješ?“ zasmála se Marie. „Ty nemáš žádnou radost, že půjdeme ke svatému přijímání?“ Alessandro beze slova vyšel ze světnice a přibouchl dveře. Marie si pospíšila a potom mu ponožky zanesla. „Tak tady je máš.“ Položila je na stůl, na kterém Alessandro právě vystříhoval obrázky. Když chtěla odejít, postavil se jí do cesty. „Marietto, líbíš se mi,“ povídal zvláštním hlasem. „Víš, že jsi hezká?“ Marie se zasmála. „Já a hezká? Maminka mi říká, že se na mě nemůže už ani podívat, jak vypadám, když mi při práci padají vlasy stále do tváří.“ Pojednou zpozorovala v jeho očích divoký vášnivý záblesk. Zalekla se. A Sandro znovu opakoval: „Líbíš se mi.“ – „Ale co tě to napadá, Sandro?“ – „Tak ty nechceš být mojí milou? Dobře!“ – „Co by na to řekl můj

otec? A co Pán Ježíš? Byl by s tím spokojen?“ – „Ale hlouposti! Kolik děvčat má svého milého!“ – „Ty ale nejsi můj milý! Co si myslíš?“ – „Já že nejsem tvůj milý? Tak dobře, ale ještě budu!“ – „To ne, nikdy!“ Marie se obrátila ke dveřím, ale Sandro na ni divoce vzkríkl: „Marietto!“ Chytil ji za obě ruce v zápěstí. Potom ji chtěl obejmout. Marie vykřikla v hrdé sebeobraně: „Nedotýkej se mě!“ Jen co zaslechl její velitelský hlas, pustil ji z rukou a Marie se mu rychle vysmekla a už byla ve dveřích. „Jestli o tom řekneš matce jediné slovo, zabiju tě!“ zavolal za ní.

V kuchyni si Marie sedla za stůl. Rukama si třela zápěstí, jako by chtěla setřít Alessandrov dotek. Trásla se hrůzou a strachem. Potom si zakryla tvář rukama. Co to bylo? Zbláznil se? Chtěl mi udělat něco zlého? To zlé, co ještě nepoznala? A jak se na ni díval! A držel ji, která chce patřit jen Pánu Ježíši! Jak je to možné? Byla rozrušená. Vtom zaslechla kroky. Jen aby maminka nic nezpозorovala. Marie odběhla do komory a dělala, jako by si prohlížela darované nové šaty. Na závoj si netroufala ani sáhnout. Učini-la jsem něco zlého? Tak se ptala sama sebe postrašeně. Nevěděla si rady. Koho by se mohla zeptat? Kdo jí pomůže? „Jestli něco řekneš, zabiju tě!“ Ty hrozné oči!

„Maria! Matičko Boží, pomoz mi! Stůj při mně! Zachraň mě!“ Zdálo se jí, jako by se pod ní otvírala země a ona padala do jakési propasti. Jak se teď všechno změnilo! Chodba, schody a všechno ostatní jí připadalo nějaké jiné. „Ježíši, teď mám své srdce celé rozbořené. Teď, když tě mám přijmout o Velikonocích!“ – „Marietto!“ volala matka. „Marietto!“ volal starý Serenelli. „Marietto!“ volal malý Alessandro a Ersilia. Den přešel jako obyčejně. Večer při růženci klečel Alessandro obyčejně vedle Marietty. Dnes ne. Marietta klečela vedle matky. Ta byla velice překvapená její přítulností a snad si ani neuvědomila, že drží Marii okolo krku. Marie se předmodlívala růžencem jako obyčejně.

(Pokračování)

Redakčně upraveno

Pramen: *Nebe nad močály. Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2008. Druhé, přepracované vydání, dotisk.*

MŠE SVATÁ ZA OBĚTI SEXUÁLNÍHO ZNEUŽÍVÁNÍ V CÍRKVI

Ve čtvrtek 25. srpna 2022 v 18 hodin v klášteře dominikánů v Olomouci bude sloužena mše svatá, při níž se bude modlit za všechny oběti sexuálních deliktů (nejen) v katolické církvi. Mše je součástí programu konference na téma *Šetření sexuálních deliktů v katolické církvi*, která proběhne ve dnech 25. – 26. srpna v Olomouci. Koncelebrovat budou také biskupové Zdenek Wasserbauer, pomocný biskup pražský, a Josef Nuzik, administrátor Arcidiecéze olomoucké. Na mši svatou jsou zváni všichni, kteří chtějí v modlitbě pamatovat na oběti případů sexuálního zneužívání nezletilých, což je nejen těžkým hříchem, ale i velkým zločinem, který svou podstatou jde zcela proti poslání a učení církve.

Konferenci *Šetření sexuálních deliktů v katolické církvi* pořádá Cyrilometodějská fakulta Univerzity Palackého v Olomouci společně s Českou biskupskou konferencí a je určená odborníkům z oblasti práva, sociologie, psychologie a psychiatrie. Svůj příběh přednese oběť, která byla přímo zasažena sexuálním trestným činem v církvi. Účastníci si mohou prohloubit znalosti v oblasti viktimologie, terapie a postupů při vyšetřování sexuálních deliktů v církvi. Budou rovněž diskutovat o možnosti spolupráce církevních a státních orgánů při šetření těchto deliktů a nastavení pravidel k jejich eliminaci v církvi.

Cílem konference je prohloubení teoretických a praktických dovedností při šetření sexuálních deliktů v církvi, ale také navázání osobních kontaktů a sdílení zkušeností mezi pracovníky jednotlivých diecézí, kteří tuto problematiku mají řešit, a rovněž seznámení se se zkušenostmi odborníků zabývajících se těmito delikty z pohledu světského trestního práva, psychiatrie či psychologie. Účelem konference bude i prodiskutování možných preventivních opatření do budoucna.

Podle www.cirkev.cz

Pondělí 22. 8. 2022

6:05 Cesta k andělům: Marek Orko Vácha – kněz a genetik **6:50** Bulharsko: Kořeny Romů **7:20** Ilaria Graziano & Francesco Forni na Folkových prázdninách **7:55** Klapka: S Eduardem Pechem **9:05** Poutníci času: Se Štefanem Oršošem **9:25** Outdoor Films s Markétou Peggy Marvanovou a Adamem Záviškou (96. díl): Nejdlejší závod planety **10:55** Továrna mezi vodami **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:20** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Tělo trpící i oslavené: Mystické spojení Krista a církve **14:15** Za obzorem: Rita Kramerová o projektu Nedoušek **14:45** V pohorách po horách: Křížový vrch – Adršpašské skály **14:55** Noční univerzita: Prof. Cyril Höschl – Anatomie správného rozhodnutí **16:20** Příběhy psané životem: Neobyčejný dar **16:20** Lidé a město **16:55** Dáváme lidem naději: Charita Valašské Meziříčí a její činnost **17:35** Město Leopoldov **18:05** Sedmihlášky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci **18:10** Příběhy z Dobré knihy: Pozvání na hostinu **18:20** Příběh o Žofii **19:00** Jarret na Mohelnickém dostavníku 2012 **19:25** Zachraňme kostely: Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** U Pastýře: S Táňou Fischerovou **21:20** Poletuchy: Na skok do propasti **22:10** Za obzorem: Rita Kramerová o projektu Nedoušek **22:45** Čtvero ročních dob: Antonio Vivaldi **23:55** Kulatý stůl: Císař Karel I. **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 23. 8. 2022

6:05 Cesta k andělům: Marie Svatošová – zakladatelka hospiců (1. část) **6:45** Svědectví mladých z komunity Cenacolo **7:00** V pohorách po horách: Hřčava **7:10** Cena Celestýna Opitze: kostel sv. Šimona a Judy v Praze **9:05** Nigérie – soužití **9:35** Mikoregion Hornolidečsko **10:00** Noční univerzita: Doc. Dr. Rudolf Smahel, Th.D. – Rozvoj osobní víry dítěte **10:50** Poníky, Poníky **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:20** Plnou parou do srdce Beskyd **14:05** Za obzorem: Černobyl na kolečkách **14:40** Pod ostravským nebem: Zastavení v ostravských sakrálních stavbách **15:05** Z pohledu kardinála **15:35** Klauzura **16:00** Muzikanti, hrajte: Moravanka 2 **17:15** Divám se kolem sebe **18:00** Sedmihlášky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Ztracená ovečka **18:10** Animované příběhy velikánů dějin: Bratři Wrightovi (Wilbur 1867–1912, Orville 1871–1948) **18:40** Animované biblické příběhy: Přišel hledat ztracené **19:10** V pohorách po horách: Radhošť **19:25** Zpravodajské Noeviny: 23. 8. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Klapka: S Vladimírem Paslerem **21:25** V pohorách po horách: Ondřejník – Moravskoslezské Beskydy **21:35** Za obzorem: Černobyl na kolečkách **22:05** Zpravodajské Noeviny: 23. 8. 2022 **22:25** Má vlast: Dubí u Teplic **23:35** Opíu se o florbalovou hůl **0:00** Ateliér užité modlitby: Veronika Všianská **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 24. 8. 2022

6:05 Cesta k andělům: Marie Svatošová – zakladatelka hospiců (2. část) **6:45** Zpravodajské Noeviny: 23. 8. 2022 **7:05** Mwebare kwija – Klinika v buši **7:25** Noční univerzita: Prof. Cyril Höschl – Anatomie správného rozhodnutí **9:00** Dokořán: S Pavlem Pařkem **9:50** Likvidace lepry **10:00** V pohorách po horách: Zakarpatská Ukrajina – Polonina Krásná **10:10** Jak potkávat svět: s Annou a Jiřím Pospíchalovými **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Hosté naší milí: Rožnovské slavnosti 2019 **14:00** Za obzorem: P. Josef Přelouček, krajané v rumunském Banátu **14:35** U Pastýře: S Táňou Fischerovou **15:40** ARTBITR – Kulturní magazín (56. díl): O Janu Zahradníčkovi **15:55** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže v Hradci Králové 2022 **18:05** Sedmihlášky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci **18:10** Strýček Emu: Vztahy **18:25** Příběhy z Dobré knihy: Marnotratný syn **18:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (161. díl): Folk it – lidový tanec netradičně **19:35** Setkání: Stanislav Šec – Meditační zahrada v Plzni – Památník obětem zla **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Večer chval (103. díl): LiftUp **21:20** Smlouva lásky [P] **22:25** Noční univerzita: ThLic. Veronika Barátová – Rodina jako obraz Boží **23:10** Zachraňme kostely: Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **23:30** Zpravodajské Noeviny: 23. 8. 2022 **23:55** Za obzorem: P. Josef Přelouček, krajané v rumunském Banátu **0:25** Bohem zapomenuté kouty **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

rem: P. Josef Přelouček, krajané v rumunském Banátu **14:35** U Pastýře: S Táňou Fischerovou **15:40** ARTBITR – Kulturní magazín (56. díl): O Janu Zahradníčkovi **15:55** Ohlédnutí za Celostátním setkáním mládeže v Hradci Králové 2022 **18:05** Sedmihlášky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci **18:10** Strýček Emu: Vztahy **18:25** Příběhy z Dobré knihy: Marnotratný syn **18:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (161. díl): Folk it – lidový tanec netradičně **19:35** Setkání: Stanislav Šec – Meditační zahrada v Plzni – Památník obětem zla **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Večer chval (103. díl): LiftUp **21:20** Smlouva lásky [P] **22:25** Noční univerzita: ThLic. Veronika Barátová – Rodina jako obraz Boží **23:10** Zachraňme kostely: Kostel sv. Archanděla Michaela v Jiřikově **23:30** Zpravodajské Noeviny: 23. 8. 2022 **23:55** Za obzorem: P. Josef Přelouček, krajané v rumunském Banátu **0:25** Bohem zapomenuté kouty **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 25. 8. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jan Špillar – trvalý jáhen a kadeřník **6:50** Středoafričtá republika – Když se pomsta stane zákonem **7:20** V pohorách po horách: Kriván **7:35** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře (164. díl): 3SVĚTY Tomáše Kolářka **9:05** Chlapi na hoře **9:30** Kulatý stůl: Císař Karel I. **10:50** Causa Carnivora **11:20** Kaplani naděje: Michal Hrnčíari **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:20** V pohorách po horách: Bystrá **13:30** Dědek a jeho kreslený svět: Sliby chyby **13:35** Se salesiány na jihu Madagaskaru: BEMANEVIKY – Misijní stanice v pralese **14:05** Dítě 31 **14:40** Za obzorem: Salesiánská misie v Mongolsku **15:15** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem, Žeň objevů 2020, 3. díl **16:00** Zpravodajské Noeviny: 23. 8. 2022 **16:20** Cvrlikání (18. díl): Pavlína Jiřšová **17:25** Dana **18:00** Sedmihlášky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Starší syn **18:12** Zdeněk Pololánek skladatel **18:40** Výpravy do divočiny: Zátoka nosatých opic **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Nic než národopis [P] **21:00** V pohorách po horách: Luční hora – Krkonoše **21:15** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Felix Kolmer [P] **21:30** Za obzorem: Salesiánská misie v Mongolsku **22:05** Cvrlikání (53. díl): David Stypka & Bandjeez **23:15** Skleněná múza **23:30** Outdoor Films s Martem Eslemem (52. díl): Procestoval jsem 88 zemí světa **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 26. 8. 2022

6:05 Cesta k andělům: Miluška Voborníková – zpěvačka **6:50** Na úsvitu společných dějin **7:20** Bez hábitu na živo: Z kláštera Kongregace milosrdných sester sv. Kříže v Kroměříži **8:25** Zázrak v pralese **9:05** Smlouva lásky **10:15** U Pastýře: S Táňou Fischerovou **11:20** Meditační kaple sv. Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **11:40** Přejeme

si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu [P] **13:20** V pohorách po horách: Krúpova hola **13:30** Jarret na Mohelnickém dostavníku 2012 **14:00** Za obzorem: Josef Kemr – 100. výročí narození **14:35** Chléb náš vezdejší **14:45** Kmochův Kolín 2019: Dechový orchestr Harmonie 1872 Kolín **15:25** Vydřzet a nepadnout **16:00** Poletuchy: Na skok do Štramberka **16:45** Klapka: s Vladimírem Paslerem **18:00** Sedmihlášky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci **18:05** Příběhy z Dobré knihy: Boháč a Lazar **18:15** Otec Pio **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír **20:20** Kulatý stůl: Rizika závislosti **21:50** V pohorách po horách: Jahňáci štít – Vysoké Tatry **22:05** Na cestě **23:25** Za obzorem: Josef Kemr – 100. výročí narození **23:55** Když bolí duše: Závislost **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 27. 8. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jaroslav Max Kašparů – psychiatr a trvalý jáhen **6:50** Bez hábitu na živo: Z kláštera Mnišek řádu Kazatelského ve Znojme **8:00** Setkání: Antonín Tesařík – kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mikulčicích a Archeopark Mikulčice **8:10** Sedmihlášky (38. díl): Za Nivniců na vysokém kopci **8:15** Animované biblické příběhy: Přišel hledat ztracené **8:45** Strýček Emu: Vztahy **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Bratři Wrightovi (Wilbur 1867–1912, Orville 1871–1948) **9:25** Otec Pio **11:05** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Felix Kolmer **11:20** Janomamové v Brazílii **11:45** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Duchovní menu [P] **13:20** Salesiánské dílo v Rumunsku a v Moldavské republice **13:50** Hraj, skákej, křič, ale hlavně konej dobro **14:00** Počasí **14:05** Nic než národopis **14:50** Výpravy do divočiny: Návštěva pravěku **16:25** Beránci a vlci: Rožnovské slavnosti 2019 **17:35** ARTBITR – Kulturní magazín (43. díl): Život a světlo Olbrama Zoubka **18:00** Jak věří katolíci: Cesta k jádru naší víry: Vtělené Slovo, skutečný chléb z nebe: Tajemství liturgie a Eucharistie **18:50** Poutníci času: s kardiologem Michaellem Želízem **19:10** Příběhy psané životem: Bohem nezapomenuté děti [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Outdoor Films s Tomášem Petřečkem: Na nejvyšší vrcholy světa [P] **21:50** Nostalgie: Andrej Tarkovskij **0:05** Začátek konce jaderných zbraní **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 28. 8. 2022

6:05 Cesta k andělům: František Lízna – jezuita **6:45** Bazilika s tajemným světlem (2. díl): Mariánská bazilika **7:00** Biblická studna: S dr. Janem Zámečnickem **8:00** Dědictví otců zachovej nám, Pane... **8:25** Zpravodajské Noeviny: 23. 8. 2022 **8:45** Na půli cesty **9:15** V pohorách po horách: Adršpašské skalní město **9:35** Pro vita mundi: Mons. ThDr. Antonín Huvar **10:30** Poutní mše svatá z kostela Stětí sv. Jana Křtitele: Velká Bystřice [L] **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Přejeme si... [P] **12:20** Kaplani naděje: Sr. Anna Vendula Malichová **12:45** Muzikanti, hrajte: Miločanka **14:00** Outdoor Films s Tomášem Petřečkem: Na nejvyšší vrcholy světa **15:35** Nostalgie: Andrej Tarkovskij **18:00** Sedmihlášky (7. díl): Hnal dívka krásy **18:05** Animované biblické příběhy: Lazar žije **18:35** Strýček Emu: Když prší **18:50** Animované příběhy velikánů dějin: Helen Keller (1880–1968) **19:20** Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži **19:30** Paměť národa – Tváře vzdoru 1989: Felix Kolmer **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Hrad v nitru: Divadlo na Orlí [P] **21:50** Dokořán: s Pavlem Fischerem **22:45** Jak potkávat svět: S Milošem Štědrónem **0:10** Angelus Domini **0:15** Klapka: S Vladimírem Paslerem **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 22. 8. o 20:15 hod.:

Povolanie laik: Božia vôľa (dokument)

Alfonz Juck je moderátor TV LUX, športový komentátor atletických podujatí na olympijských hrách, majstrovstvách sveta a Európy, otec ôsmich detí. S manželkou Monikou pripravujú snúbencov na manželstvo, ale venujú sa aj manželským párom v krízach.

Utorok 23. 8. o 17:00 hod.:

Vzkriesenie (dokument)

V roku 1950 preberajú pravoslávni košickú gréckokatolícku cerkev, ktorá je postavená mimo zákon. Vďaka horlivosti jej kňazov a laikov, ako aj napriek mnohému prenasledovaniu, je košická gréckokatolícka cerkev obnovená už v roku 1968.

Streda 24. 8. o 16:35 hod.:

Príbehy anjelov (dokument)

Pretty, Viktor, Surprise z Misie sv. Jána v Barbortone v Juhoafrickej republike. Ich príbeh poznáme z filmu Anjeli, v ktorom vystupovali ešte ako malé deti. O desať rokov neskôr sme ich navštívili opäť. Sú to už dospievajúci mladí ľudia, ktorí naďalej odvážne bojujú s vírusom HIV. Nesmierne sa tešia zo života, pracujú na sebe a snívajú...

Štvrtok 25. 8. o 16:05 hod.:

Ján Pavol II., priateľ Slovákov (dokument)

Maličké Slovensko navštívil až trikrát - v rokoch 1990, 1995 a 2003. Prečo toľká pozornosť? Kde pramení jeho vrúcny vzťah ku Slovákom a Slovensku? Prečo do nás vkladal toľkú nádej?

Piatok 26. 8. o 20:30 hod.:

Príbehy písané životom: Rozvody (dokument)

Prečo manželstvo a lásku chápeme ako tovar a v prípade, že sa niečo pokazí, sme pripravení ho zahodiť a vymeniť za nový? Dá sa nalomýny vzťah opraviť? Pozrite si výpovede ľudí, ktorí rozvodom prešli a premýšľajte nad následkami.

Sobota 27. 8. o 20:30 hod.:

Ostrov mníchov (dokument)

Kláštor Sion v Holandsku voľakedy obývalo 120 mníchov. Keď ich v roku 2013 zostalo len osem, začali premýšľať o sťahovaní a o novom začiatku na severe Holandska na ostrove Schiermonnikoog.

Nedeľa 28. 8. o 10:00 hod.: Svätá omša

Priamy prenos z kaplnky TV LUX.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

20. - 27. SRPNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 21. 8.		PO 22. 8.		ÚT 23. 8.		ST 24. 8.		ČT 25. 8.		PÁ 26. 8.		SO 27. 8.	
Antifona	812	912	1478	1664	841	945	1673	1892	873	978	889	995	1768	1990
Žalm	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	812	913	1479	1665	842	945	1481	1667	873	978	889	996	1769	1990
Antifony	813	914	828	929	843	946	1674	1893	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	828	930	843	946	813	914	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	816	917	1654	1871	847	950	1674	1894	877	983	893	1000	1770	1991
Antifona k Zach. kantiku	712	803	1479	1665	847	950	1675	1894	1482	1669	894	1001	1485	1672
Prosby	817	917	1655	1872	847	951	1675	1894	878	983	894	1001	1771	1992
Závěrečná modlitba	712	803	1479	1665	1480	1666	1482	1668	1483	1669	894	1001	1485	1672
Modlitba během dne:														
Hymnus	817	918	832	934	848	952	792	890	879	984	895	1002	910	1019
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	820	921	835	937	851	955	1676	1895	882	988	898	1005	913	1022
Závěrečná modlitba	712	803	835	938	851	955	1482	1668	882	988	898	1006	913	1022
Nešpory:														
Hymnus	807	907	821	922	1660	1877	852	956	1677	1897	883	989	900	1007
Antifony	808	908	822	923	838	940	853	957	1678	1897	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	838	940	853	957	1678	1897	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1663	1880	856	960	1680	1900	887	994	903	1011
Ant. ke kant. P. M.	711	803	712	803	1479	1666	856	960	1681	1900	1483	1670	904	1012
Prosby	811	911	826	927	1664	1881	856	960	1681	1900	888	994	904	1012
Záv. modlitba	712	803	712	803	1479	1665	1480	1666	1482	1668	1483	1669	904	1012
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení

Neděle 21. 8. - 21. neděle

v mezidobí

1. čt.: Iz 66,18-21

Ž 117(116),1,2

Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*)

Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: Žid 12,5-7,11-13

Ev.: Lk 13,22-30

Pondělí 22. 8. - památka Panny

Marie Královny

1. čt.: 2 Sol 1,1-5,11b-12

Ž 96(95),1-2a,2b-3,4-5

Odp.: srov. 3 (*Vypravujte mezi všemi národy o Hospodinových dívech.*)

Ev.: Mt 23,13-22

Úterý 23. 8. - nezávazná památka

sv. Růženy z Limy

1. čt.: 2 Sol 2,1-3a,14-17

Ž 96(95),10,11-12,13

Odp.: 13b (*Hospodin přichází řídit zemi.*)

Ev.: Mt 23,23-26

Středa 24. 8. - svátek

sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b-14

Ž 145(144),10-11,12-13ab,17-18

Odp.: srov. 12 (*Ai tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Jan 1,45-51

Čtvrtek 25. 8. - nezávazná památka

sv. Benedikta, Jana, Matouše, Izáka a Kristina nebo sv. Ludvíka nebo sv. Josefa Kalasanského (v ostravsko-opavské diecézi: památka bl. Metoděje Dominika Trčky)

1. čt.: 1 Kor 1,1-9

Ž 145(144),2-3,4-5,6-7

Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi.*)

Ev.: Mt 24,42-51

Pátek 26. 8. - ferie

1. čt.: 1 Kor 1,17-25

Ž 33(32),1-2,4-5,10-11

Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)

Ev.: Mt 25,1-13

Sobota 27. 8. - památka sv. Moniky

1. čt.: 1 Kor 1,26-31

Ž 33(32),12-13,18-19,20-21

Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)

Ev.: Mt 25,14-30

PRO KOSTELNÍKY

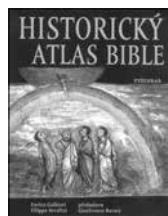
KOSTELNÍK • PRAKTICKÁ PŘÍRUČKA
Editor Jan Graubner

Služba kostelníka je posvátná, neboť on je strážcem a správcem svatého místa, Božího domu. Aby mohli kostelníci konat svou službu dobře, vznikla na přání mnohých tato příručka pojednávající o celé škále kostelnických činností, které však v mnoha případech nedělá kostelník sám. Kniha je rozdělena do sedmi základních oddílů: I. Kostel – Bohoslužebná roucha – Bohoslužebné nádoby a knihy, II. Asistence – Běžná služba kostelníka, III. Význačné slavnosti a svátky během církevního roku, IV. Aranžování v kostelích – Květinová výzdoba, V. Úklid kostela a praní kostelního prádla, VI. Pravidelná údržba sakrálních předmětů a historicko-kulturně cenného mobiliáře kostelů, VII. Modlitby.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Třetí, upravené vydání, dotisk
Brož., 120x190 mm, 166 stran, 168 Kč

popis architektonických a uměleckých památek – a Pepsonův pohled okouzleného poutníka.

ČAS • Druhé, rozšířené vydání • Váz., 130x205 mm, 304 stran + 40 stran barevných obrazových příloh, 399 Kč

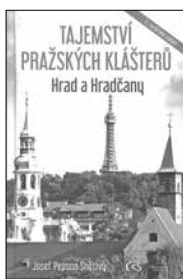
HISTORICKÝ ATLAS BIBLE

Enrico Galbiati a Filippo Serafini
Z italského přeložili Ladislav Heryán a Jana Gruberová • Předmluva Gianfranco Ravasi
Odpovědná redaktorka Radka Fialová

Cesta za historií nejnámější knihy všech dob – Bible. Působivá výprava o šedesáti zastaveních začíná v oblasti Úrodného půlměsíce, kde žil Ježíš se svými učedníky, a pokračuje až na posvátnou půdu Jeruzaléma. Důkladně zpracovaný výklad je doplněn o mapy a snímky archeologických nálezů, krajiny i staveb. Vydejte se po stopách biblických příběhů zasazených do kontextu doby a kultury národů, jež obklopovaly Izrael.

Vyšehrad ve společnosti Albatros Media a. s. • Váz., přebal, 245x315 mm, křídový papír, 280 stran, 1290 Kč

Z HISTORIE

TAJEMSTVÍ PRAŽSKÝCH KLÁŠTERŮ • HRAD A HRADČANY

Josef Pepson Snětivý

Spisovatel, cestovatel a hudebník Josef Pepson Snětivý zve na cestu do míst, kde se po staletí odehrávají nevšední, ba zázračné příběhy. Stává se průvodcem, který odkrývá zjevnou i skrytou krásu, úchvatná zákoutí a tajemství pražských klášterů benediktinek u baziliky sv. Jiří, bosých karmelitek u kostela sv. Benedikta, kapucínů u kostela Panny Marie Andělské se sousední Loretou a nakonec voršilek u kostela sv. Jana Nepomuckého. Autorovo vyprávění propojuje historické události, církevní dějiny, řádový život,

NEJEN PRO DĚTI

O PETŘÍKOVI

Text Šimon Hudec • Ilustrace Katarína Latócky • Redakční spolupráce Lucie Škařupová, Marcela Macháčková

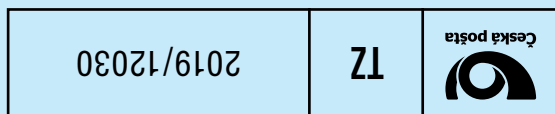
Petřík je rozverný klučina. Bydlí se dvěma sestrami a maminkou ve starším domku na vesnici. Navzdory tomu, že žijí bez tatínka, jim nechybí dobrá nálada. V blízkosti domácích zvířat a uprostřed přírody prožívají šťastný život. Děti se učí, že bez práce nejsou koláče a že i kdyby na chleba nebylo, musí být veselo... Laskavý románek všedních dnů nejen pro děti.

Martin Leschinger - FLÉTNA • Váz., A5, 272 stran, 255 Kč

Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

779 00 Olomouc
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.